

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ

24

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1932

ΕΡΩΤΟΔΟΛΙΟΝ

Φίλωνος Έρμεγγένους

Ανατολή ήλιου ώρα 7 λ. 44

Δύσις ώρα 5 λεπ. 5.22

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 7ον

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1874

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Σ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ - Θ. ΛΕΦΚΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ Κ. ΑΓΟΡΑ— ΠΑΡΩΔΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΠΟΥ ΑΝΤΗΧΙΣΕΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο Ίταλός δικτάτωρ, μέχρι τούδε, δεν είχε κατορθώσει να πείσει τον κόσμο ότι είναι τύπος σεβαστότερος οποιαδήποτε από τον μυθιστορηματικόν εκείνον ήρωα της γαλλικής Ταρκακόνης. Ο κόσμος τον εξελέμβανε ως τώρα λίγο πολύ ως «ημίμοσιον κίνδυνον» διά την Ευρώπην.

Εν τούτοις, ο άρχηγός των Φασιστών, με τον τρόπον που αντιμετώπιζει τώρα τελευταία τα άκανθαδέστατα προβλήματα που άπασχολούν την Οικουμένην, αποδεικνύεται ότι είναι ίσως ο φρονιμώτερος και ο τολμηρότερος εις αποφάσεις άρχηγός κράτους καθαρώς άστικου, αφού είχε πρώτος την εμπνευσιν να εκσφενδονίσει ύπερ την κεφαλήν της διατακτικής και άναποφασίστου Ευρώπης τον πύραυλον της οικονομικής άνταρσίας, της οικονομικής, ουτως ειπείν, άνασυντάξεως των λαών, με βάσιν την... διάλυσιν των συμβατικών προς άλλήλους ύλικών υποχρεώσεων.

Ένα τελευταίον άρθρον του, με το όποιον ο Ίταλός πρωθυπουργός κηρύσσει άπεριφράστως την άνάγκην της άνευ όρων καταργήσεως των πολεμικών χρεών και επανρθώσεως χάριν της ειρήνης του κόσμου και του οικονομικού του μέλλοντος, επροξένησε κατάπληξιν πανταχού, κατάπληξιν την όποιαν διεδέχθη ένθουσιασμός εις τους πάσχοντας ένδιαφερομένους λαούς και μανιάδης διαφεροία εις τους τοκογλύφους που πρόκειται να

χάσουν τας άπολαύς της οικονομικήςυποδουλώσεως των πολεμοπλήκτων λαών στην άφεντιά τους.

Από το άρθρον αυτό του Μουσσολίνι άποσπώμεν την κατωτέρω ζυρωτάτην περιοχήν:

Δεν πρέπει να νομισθαι, ότι είλοιοι ή άποστειν άδικαυτηρήτως και άνευ τραχών και των νέων χειμώνα 1932-1933, ό όποιος ή εινε σκληρότερος αυτού, τον όποιον διερχόμεθα. Ένα μεγάλον ερωτηματικόν κρέμεται ύπερ των κεφαλών των Κυβερνήσεων και των λαών. Είς τό ΔΊερωποι ή Αγγλος δουλευτής Αλέξανδρος Σόου, εις μλαν δ'άλεξίν του, ήθεσαν έν κινδύφ την πίσιν, τους θεσμούς, τά ήθη και έθιμα, τά όπλα άποτελοούν τον χαρακτήρα του πολιτισμού της Δύσεως.

Ο Σόου ειπεν: «Η κοινωνική και οικονομική σύνθεσις της Ευρώπης, όσημέχρι πλησιάζει τό όραθρον. Η όμήν πραγματικότητα, λέγει σαφώς ότι ως δάνουσι τά πράγματα ή καταλήξωμεν εις την άνάγκην να εκλέξωμεν μεταξύ των δύο: Αποδόσεις χρεών ή τό χάος.

Τό ζήτημα των πολεμικών χρεών! Αί άγγλική και άμερικανική Κυβερνήσεις προκατέβηλλον εις τους βιομηχάνους την άξίαν του κόστους των προηθηέν—τρόφιμα πρώται ύλαι, όπλα—τας όποιας έλαβον οι Σύμμαχοι, έχουσαν άνέλθει εις κολλοσιζιούς άριθμούς, ή όποιοι άποτελοούσι τώρα την μάστιγ των λαών. Δεδωμένον δέ, ότι δ'λαι αί άξίαι υπετιμήθησαν, πρέπει ει έργαζόμενοι να καταβλήσωσι διπλήν ποσότητα εμπροσμάτων, να παρέχωσι διπλάς ύπηρεσίας όπως άποπληρώσωσιν την άμετάβλητην ποσότητα των εις χρυσόν ώρισέντων χρεών. Όλοι αί κοινωνίαί υποφέρουσιν τρομερά εξ αίτίας τής τοκογλυφίας αύτης. Ένα πνεύμα άπελιπίστας διεσκορπίθη μεταξύ των πωσώντων. Αλλ' ή κατάσταση αύτη θέτει εις κίνδυνον τον πολιτισμόν μας, συντείνει δέ εις τον εκφυλισμόν της λευκής φυλής. Οι καιροί εινε άριμοι.

μύς του βεβαίως εινε ο Φωκαέας. Κατένας άλλος δεν τον εστρέβλωσε δεν τον έβαδάνισε, δεν τον επλάτηφε όσον αυτός. Τι δεν τον έκαμε. Τον έχαρακωσε με στραβοάουδα, τον εσφράγισε εις μπακαλοκουμάτα, τον παραέσφιξε μέσα σε δέκα σαντιμέτρα τετραγωνικά, τον ελόγησε με τά καρδιά των ιεροεξεταστικών καρεκλών του, τον έπίεσε εις φόρμες της φαντασίας του, τον παρέδωσε βοράν εις τους ψύλλους και εις τους κορέους των αίθουσών του.

Όταν κήκε τό κινηματοθέατρον «Σαπφώ», όλοι άποροδσαν άπο πού νάηρε φωτιά. Δοιπόν εινε καιρος να άποκαλυφθαι τό μυστικόν. Το θέατρον εκείνο που ήταν όεμαρτυρίου τόπος—διά τον άπαύτον, άναφε και κόρωσε χάρις εις τά φλογερά άχ και βιά των τρυφερών θυμάτων του. Κατόπι ο Φωκαέας, σуетαίρισθηκε με τό «Πάνθεο». Και όλοι έλπίσανε πως άνατέλλου καλύτερος νύχτες διά τον Μυτιληναίου Μεγαλομάρτυρα. Δέ βαρίεστε. Όλες οι μεταρρυθμίσεις ήταν κάτι επιδιορθώσεως εξωστών, κάτι μογιές, κάτι σανιδάκια, κάτι άρθρικοί άνεμοιστήρες. Τα καθίσματα έμειναν τά ίδια. Όρθοπαδικά μηχανήματα, στροβλωτήρια ίσπανικά, μάγγανοι βενετικοί. Και ό... λεγάμενος ξανάκατος καρτερικά ξαναζυμώθηκε, ξαναχαρκαώθηκε, ξανακαρφώθηκε, ύπερ της Τέχνης πάντοτε. Σήμερον για να υποστηρίξωμε ένα θίασο, αύριο ένα τενορο, μεθαύριο μια άρτίστα της άπαγγελίας.

Όπου μία μέρα διεδόθη συγκινητικώτατη είδησις. Νέα σάλα θεσμάτων. Ο «Λεσβιακός Όμιλόν». Χωρίς καρέκλες σιδηροδόσεις, χωρίς καρφιά, χωρίς... πιεστήρια. Ό λαός των μεγαλομαρτύρων άνέπνευσε (αν έμποροδμε να μεταχειρισθώμεν την μεταφοράν χωρίς κάκομον παρεξήγησιν). Όλοι μιλούσανε για καθίσματα μοντέρνα, αυτόματα, με σούστες. Και ήγήγαμε με την έλπίδα πως ό αίών των μαρτυριών του περι ού ο λόγος έληξε. Και έκαθήσαμε. Έκαθήσαμε και εκλάουσαμε. Τα νέα καθίσματα δεν ήσαν παρά τελειοποιήσεις των σσοφικτήρων του Φωκαέως.

Τώρα μιλάνε για τό Δημοτικόν Θεάτρο, κίλοιοι λένε: Τέλος πάντων αύτη τη φορά οι Μυτιληναίοι Μεγαλομάρτυρες θα άναπαυθούδν. Να μην τό πιστεύετε. Η τό Θεάτρο δεν θα γίνει, ή ό κ. Πετρόπουλος ετοιμάζει τό τελειωτικόν κτύπημα διά τό άθών θύμα της Τέχνης. Φοβούμαι ειλικρινά μήπως εις τό Δημοτικόν Θεάτρον εύρωμεν άντι καθίσματα ηλεκτρικάς έδρας θανατικών εκτέλεσεων.

Κάποια προαίονια κατάρα βαρύνει τά δύσοιορα Μυτιληναίκα νώτα. Διότι εινε γεγονός πως οι προχόνι μας δεν εφερόντο με περισσότερο άνβρότητα προς τον έν λόγω Μάρτυρα. Πηγαίνετε στα έρείπια του άρχαίου θεάτρον σάς δείξει ο κ. Παρασκευαίδης ένα καθίσμα του. Ο Φωκαέας θα τό υιοθετούσε ένθουσιασώδως και σήμερα άκούμα που τό Βασιανοτήρη του έχουν βγάλοι όνομα μετά των καθιστικών... κύκλων των πελατών του.

Και λοιπόν, συλλογισθήτε μαζί μου τώρα εκείνη την άδερφή του Ρισελιέ, ή που ειχε τό πινά της κρουσταλλίνα. Και φαντασθήτε την τρομάρα της αν εύρίσκετο εδω κατά τίς μέρες τής άποκρηάς, ή κατά την άφιξιν του... τίτλου ενός άθηναϊκού θιάσου μετά του περιουδεοντος υποβολέως του. Και άνύποπτος, ή άθλια, εγγελιώτανε και άγόραζε ένα καρνέ. Και χωρίς να ξαίρει τί άναμενε την βιτρίναν της έτολμούσε να καθίσει σένα Μυτιληναίο θεάτρο. Έ; Το ειπε ο ποιητής βέβαια:

Εινε κάποια δράματα με σφραγισμένα χείλη που άγραφα κι' άκούταχτα τά παρτούν οι Αλοχόλοι... Με συγχωρείτε, αλλά έμεις είνανμε σήμερα τό κατά δύναμιν τό

ΤΟ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ

Συνεργασία του Μητροπολίτου Μηθύμνης

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 Ιανουαρίου

ΠΖ'

«Αλλά για τοϋτο ήλεήθη έν ένα έν έμοι πρώτω ένδειξίται Ίησους Χριστός ατιν πάσαν μου μακροθυμίαν.» (α' Τι. α' 16).

Έχθρός εις την αρχή—και έχθρός άπονοδς του Χριστού ο Αποστόλος, εκουήγη με μανίαν όσον επίστευαν εις αυτόν κ' επλήθιναν την εκκλησίαν του. Έρριπε πολλούς εις τη φυλακή, και πολλούς εδίδαξε να δικασθούδν τό όνομά του, και άλλους εθανάτωσε με τη ψήφου του. Όμως, εγγνώριζεν ο Χριστός πως γρήγορα ο Πάολος θα εγίνετο άπο έχθρός του ένας άπο τούς πεδύ θεμούδς και πεδύ άποφασιστικούδς αποστόλους του, και θα κρυσούδεν ύψηλά τό όνομα τό άγιον εμπρός σε έθνη και βίσιλεις και εμπρός εις τους όμοειδς του. Γι' αυτό και τό έδειξεν ελεφάνερα τή μακροθυμίαν του, τή γεμάτην ήπο ύπομονή και μεγαλοφυλίαν και ή μακροθυμία του αύτη εκέρδισε τον Παύλον, που άεδειχθη πράγματι «σευδός εκλογής».

Τι εινε ο θυμός, και έστυχε να τό δοκιμάσεις πολλές φορές; εινε ένας άνδραχρόμος εσωτερικός που χιλνά τή ίσοροπία και τή τάξι, που χρειάζεται και ή καρδιά και ή ψυχή και τά νεύρα και τό μυαλό για να όρσικετι πάντα στα καλά του ο άνθρωπος, και να γίνεται όχι μόνο στον ένουτόν του αλλά και εις τους άλλους ειχάριστος και ευεργετικός. Και ο άνδραχρόμος αυτός σε τέτοια σύγχυσι και άνακτικωά φέρνει τον άνθρωπον, όποτε να μη τον έχωρρίζεις άπο τρελλό! Γι' αυτό και ή Αγία μας Γραφή λέγει: «μη βιάζεσαι να θυμώνεις, για να μη φαίνεσαι περιελλός: γιατί ο θυμός άναπαύεται μέσα στα στήθη των τρελλών και άφρόνων.» (Έκκλ. ζ' 10).

Θέλει είνωρα να μάθει τι κακά τι συμπερές μπορεί να φέρει έκείνο που θυμώνει; φέρε στον νεο σου τον τρελλό και ή περίσσον άπ' εμπρός σου όλα τά δυσάρεστα του θυμούδς με τέσσερα λόγια μάς τό περιεκαίνε ή ίδια ή Γραφή. «Ο θυμός», λέγει, «ετοιμάζει πελέμους.» (Πρμ. ε', 18). Πολλά μπόρεις να καταλάβεις άπ' αυτά. Όλα αυτά τά δυσάρεστα, που σέρνε πίσω του ο θυμός, ύπάρχει ένα μέσο να τό άποφεύγωμε και να τό προλαβώνωμε και αυτό εινε ή μακροθυμία: αλλά για να την επουχώνωμε, άνάγκη πάς ν' άπομακρυνώμε και να ο ώχωνωμε με όλα τά δυνατά μας τον θυμό και την όργη.

Και για να νοιώσεις τή δύναμη και τό μεγαλειο του ανθρώπου που έχει τή μακροθυμία πρόσζε πού: μάς τον ζωγραφίζει ή Αγία Γραφή: «ο μακροθύμος άνδρας εινε ανώτερος, δυνατώτερος άπο τον άνθρωπον τον δυνατόν κ' εκείνος που μπόρει να ύποτάσσει την όργην του εινε ανώτερος και δυνατώτερος άπο εκείνον που κυριεύει τάς πόλεις.» (Πρμ. ισν' 32). Φθάνουν αυτά τά λίγα λόγια για να νοιώσεις τό μεγαλιόν του.

Με τή μακροθυμία μαλάσσει ο άνθρωπος και γλυκαίνει κάθε πάθος και κακία που άνάδει και κορώνει μέσα του: εινε τό νερό που σβύνει άποτελεσματικά τή φωτιά εινε ο ήλιος που σκορπίζει τά νεύφη που πυκνώνονται για να σκοτίσουν τό μυαλό μας και να θολώ-

καθόν και μας άπέναντι ενός εξ αυτών των δραμάτων. Φτάνει ο ένδιαφερόμενος πρωταγωνιστής να μη νομίζει ότι εινε υποχρεωμένος να μάς επικροτήσει. ΔΕΛΤΑ 111 Σ

σουν τά μάτια μας. Θυμήσου τον βασιλέα του ευαγγελίου που ήθελε να λογαριασθαι με τους δούλους του, (Μαθ. ιθ', 23 κ. έ.) Ένας άπ' αυτούς χρεωστούσε μύρια τάλαντα, αλλά δεν ειχε να τά πληρώσει διατάσσει λοιπόν ο βασιλεύς να πωλήσουν και αυτόν και τή γυναίκα και τά παιδιά του και 3,τι άλλο ειχε για να πληρωθαι το χρέος του ο δούλος όμως πέφτει στα πόδια του και τον παρακάλει: «Κύριέ μου, μακροθύμησε για μένα λάβε ύπομονή, και όλα θα σοϋ τά πληρώσω.» Πράγματι ο κύριος όχι μόνον εμπροθύμησεν αλλά και άπο λύπη του έχάρισε και τό δάνειο. Η μακροθυμία λοιπόν έφερε τους καρπούς της αν προσέξεις ελεφάνερα, θα διεξς ότι ή μακροθυμία δεν εινε χωρισμένη άπο την άγάπη: εινε άχώριστη ή μια άπο την άλλη ή μακροθυμία δεν εινε άσημνη άρετή τής ψυχής: εινε άπο τής πεδύ δυνατές, που παρουσιάζουν την τελειότεραν όψιν του ανθρώπου: διότι και αύτη εινε καρπός του πνεύματος του Αγίου μαζί με άλλες, που στολλόσον θυμιάσια της μεγάλης ψυχής.

Έλα τώρα να διοσμε τι έπαθεν ο δούλος αυτός με τό να μην έχει ο ίδιος τή μακροθυμία που ζήτησεν άπο τον κύριόν του: Ειχε κι' αυτός να παίρνει άπο ένα συνάδελφον του άλίγα λεπτά: και με την πρώτην άρχισε να τον πνίγει για να τά πάρει! ο δυστυχισμένος έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε να μακροθυμήσει. Αλλά που να μακροθυμήσει! ή ψυχή του ήτο έρημος άπο τέτοιαν άρετήν: εκαι επώλιζεν ή φιλοχρηματία και ή άπονία! χωρίς να χάσει καιρό τον έρριξε στη φυλακή!

Η σκληρότης του κατελύθησε τους συνάδελφους του, και άνέφεραν τά καθέκαστα εις τον βασιλέα. Βέβαια ύστερα άπο τέτοια διαγωγή, ο κύριός του δεν τον ήδρεν άξιον νέας μακροθυμίας, και διέταξε να τον παραδώσουν στα χείρια των δσανιστών ως ότου αποπληρώσει τό δάνειο που του χάρισε προτήτερα! Ίδού τι έπαθεν ο άμυκαλος και σκληρός δούλος για να μην έχει όλίγη μακροθυμία και ύπομονή, για να μη σπλαχνισθαι κι' αυτός τον άλλον! Σαν πόσοι να παθαίνωμε τά ίδια και χειρότερα! Σαν πόσοι δεν κτυποδμε το κεφάλι μας, όταν γεμάτοι λύπη, που κατατρώγει την καρδιά μας, δλέπομεν εμπρός μας τό κακό που κάναμε, τή συμφορά που φέραμε, τό αίμα που χύσαμε, για να μην ελιμεθα μακροθύμοι και ύπομονηκοι, παρά ν' άφήνωμε τον έκουτό μας στη διάθεση του θυμού και της παραφοράς!

Προσπάθει, αδελφέ, να είσαι πάντοτε ο κύριος και αυτοκράτορας του έκουτό σου: μην άφήνεις ποτέ να σε κυριεύει ο θυμός και ή όργη, γιατί θα παρουσιάζεσαι άγιος και ανήμερος κ' επικίνδυνος χωρίς σπλάγγνα οικτιριών και χωρίς έλεος. Φέρε πάντοτε σαν φέρειμ καθημερνά τή μακροθυμία με την ύπομονή και τή πραότητα για να σε συνιστά και να σε παρουσιάζει εις τούς ανθρώπους σαν άγαπημένο παιδί του Θεού.

† Μηθύμνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ

Όσες φορές πάω σε κινηματογράφο της πόλεός μας ή σε θεατρική σάλα, θυμάμαι ζωηρά την άδερφή του Ρισελιέ, και τή μακαρίζω που πέθανε έγκαίρως. Δεν ήτανε μεγάλη μέσα στην ιστορία σαν τον άδερφό της, ήσυχωρεμένη, όμως αυτό δέ ήμποδίζει άπο τό να μου εινε περισσότερο ένδιαφερόσασ άπ' αυτόν. Και, να σάς εξομολογηθώ το κρίμα μου, δεν λέγω καμιά ύπερβολή αν όμολογήσω πως ο μεγάλος Ρισελιέ μου εινε άξιοσημείωτος άνθρωπος, κυρίως διότι έχρημάτισε άδελφός της άδελφής του.

Δοιπόν αύτη ή κυρία, ειχε μια βίδα λαοκασιμένη αν και ήταν κατά τ' άλλα μια τετραπέρατη γυναίκα. Μία μονομανία. Νομίζε πως τό πινά της ήταν άπο λεπτό και εδκολοράγιτο κρύσταλλο. Μπόρειτε να φαντασθήτε τώρα τό μαρτύριο που τραβούσε άπ' αύτη τήν περιέργη, λόξα της. Σαν περπατούσε, όλη ή προσοχή της και ή φροντίδα της ειχε μεταταποισθαι εις τό μετόπισθεν της. Έβαζε άδιάκοπα τά χείρια της εκεί, προσυλάγοντας τά κατά φαντασίαν γυαλικά της. Πάχαζε μπρούμυτη και έλυωνε στην ορθοστάσια. Και επινδαφίλευε πιά σ'αυτό τό προνομιούχο μέρος του σώματός της όλα τά

δυνατά χουζούρια. Μαξιλάρια άπο πούπουλα και κάθε λογής περιποιήσε.

Πώς τή θυμήθηκα τώρα αύτη τήν εύλογημένη, και τί σχέση έχει ή λόξα της και τά πινά της με τά θέατρα της Μυτιλήνης; Όση δεν φαντάζεσθε.

Και έν πρώτοις σάς καλώ, άνδρες και γυναίκες Μυτιληναίοι, να σταθώμε εις πεντάλεπτον σιγήν, προς τιμήν του παραγωγισμένου Μυτιληναίου Μεγαλομάρτυρος της τέχνης. Μην διαμαρτύρεσθε. Εινε αυτός. Αυτός τον όποιον διή λόγους άοτικήσ σεμνοτυφίας δεν τόλωμ να κατονομάσω κυριολεκτικώς. Αυτός τον όποιον ή αδελφή του Ρισελιέ έπίστευε πως ειχε κρυστάλλινον. Αυτός. Ο ταπεινός και άνωμυμος, ο νότιος πόλος του ανθρώπου, τό άγεωγράφητον και άβυσσομέτρητον τιμήμα της σωματικής μας γεωγραφίας, τό όποιον καθορίζομεν με περιφράσεις και με συμπαθείς. Το μέρος του ανθρώπινου σώματος, τό όποιον έπρεπε να έλθει άπο την ζούγκλαν μία Ζοζεφίνα Μπαϊκερ διά να τό άποκαλύψει θριαμβευτικά πρό της έκπληκτοσ και χειροκροτούσης Ευρώπης, ή όποια πρώτην φοράν τό άνεκάλυπτε!

Δοιπόν εις τήν πόλιν μας δεν ύπάρχει μεγαλύτερος άναξιοπαθών άπο αυτόν. Και δεν ύπάρχει μεγαλομάρτης δοκιμασθείς διά τήν Τέχνην τόσον δεινά όσον αυτός. Ο μεγαλύτερος πλάτος και δη-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΟΛΟΙ ΠΟΝΤΙΟΙ

Από των αρχαιότατων χρόνων και μέχρι σήμερα όλοι οι ανάδειχθέντες μεγάλοι άνδρες εις την πολιτικήν κούρσισιν και εις τα γράμματα ήν Έλλάδι και Εύρώπη Έλευσι την καταγωγή από τον Πόντον...

Ναι, ναι, μη γελάτε, έλοι, μη έλοι κατάγωμαι από τον Πόντον! Χωρίς να εξαιρεταί κανείς. Έτσι τοδύλαχιστον μου διηγήτο προχθές εις τό καφεζέτο ο φίλος μου Έορδάνης Έορδανόγλου από την Τραπεζούντα.

Και δε μπορώ να μη τον πιστέψω, γιατί έχει πολύ έμβασθύνει εις τις γενεαλογικές ρίζες όλων των μεγάλων άνδρων και για να πεισθήτε θα σας παραθέσω παρακάτω δλόκληρον τον διάλογόν μας.

Πρώτα πρώτα ήρθε ο λόγος για τό Γάλλο μυθιστοριογράφου Λαφονταίν, τον όποιον έγνωρίσε καλά ο φίλος μου Έορδανόγλου.

— Λαφονταίν νικό μας άντροπο ήτανε, Τραπεζούντα γεννήθηκε, μικρό πινελ ήτανε Τσεσμέ, λάσαι.

— Μα τί θα πει Τσεσμέ; — Τσεσμέ πηλ τό πη, πηλ Γαλλικό φονταίν λέουσι. Μεάλο γέννηκε, Γαλλία πη γαλλικά πολλά έματε, μεγάλο άντροπο γέννηκε, άμάν φονταίν ήχητικώς σ' άφελι κακά ήχησε, κουζουζόν όμπρός πίσω βάλασι μεάλη γέννηκε, φονταίνιά λάσαι, λά άρτικέλο μπροστά έβαλε, ήχητικώς καλά πάνε, Λαφονταίν γέννηκε. Μα Λαφονταίν Γάλλο ντέν εινε Τραπεζούντα εινε.

— Μπράβο μπάρμπα Έορδάνη, μάς φώτισες άμεί ο Σαξίπηρ από πού ήταν;

— Σαξί σπόρο νικό μας άντροπο ήτανε, Κερασούντα έγεννήτικε, Έσπόρο λάσαι, μικρό ήτανε μεάλο μπόυ έντειχε, Έσέκ λάσαι.

— Έσέκ τί θα πει; — Γκαίταρο θα πει. Άνκλία πη, άνκλικά πολλά έματε Έσεκ σπόρο λάσαι, Σεκοσπόρ γράφουσι, ήγουν γκαίταροσπόρο.

— Κι' ο Βενιζέλος; — Νικό μας άντροπο ήτανε, Σαμφουτα γεννήθηκε, Κρήτη μεάλωσε, Ζελο έλέκσι (ζήλος δηλαδή) μπαμπά του μπενίμ έφώναζε (δικό μου δηλαδή) Μπενίμ—ζέλο άπόμεινε.

— Κι' ο Πικαναστασίος; — Νικό μας άντροπο εινε, Νικομίτια γεννήθηκε παπάς έγινε, άμάν λίγο καιρό έκανε, γιατί καλά ντε πήνε, ήγούμενο ήτελε να γίνει μά ντέν έγινε, ήρτε Έλλαντα Παπαναστάση λέουσι.

— Κι' ο Καφαντάρης; — Νικό μας άντροπο ήτανε, Κωνσταντινούπολι γεννήθηκε, Ριούργη λάσαι, άμάν καφέ πολύ έπινε νταρλί έκανε.

— Τι θα πει νταρλί; — Καλμπόκι τό πει καφενταρλί έπινε, Καφαντάρη φωνάζουσι.

— Κι' ο Τσαλδάρης; — Έγκόνα γεννήθηκε, ψωμί σίκαλη έτρωνα σίκαλη τουργικά Τσαλντάρ τά ήπει, ήλτε Έλλάδα Τσαλντάρη φωνάζουσι.

— Κι' ο Δεμερτζής; — Άγκουρα γεννήθηκε, τέχνη έματε, ντεμύρ κοπάνιζε, ντεμύρ σιντερο τά πει Ντερμιτζή λάσαι. ήρτε Έλλαντα μεάλο άντροπο γέννηκε, άμάν ντερμιτζή ήτανε Ντερμιτζή άπόμεινε.

— Κι' ο Ζαβιτσιάνος; — Έκι' αυτό νικό μας εινε, Έσκι Σιερ γεννήθηκε, Σε'ιρτζή και Ζαβό πολύ ήτανε ήρτε Έλλαντα σέιρι έκανε, Ζαβό ήτανε Ζαβοτσάνο φωνάζουσι!

Ο ΓΚΕΒΕΖΣΕ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την θην τρέχ. ή εκ Κεραμίου Καλλονής δις Παναρά Παιολόγου άνεδέξατο εκ της Γεράς κολυμβήθρας τό χαριτωμένο χοριστάκι του κ. Έωάννου Καραθανάση.

Εις τούς εδευχετς γονετς εύχομαι να τούς ζήσκει, εις δε την άνάδοχον να τή χιλιάσει.

Γ. Βουγιούκας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ν. Έστία» Έξεδόθη τό φύλλον της 15 Έανουαρίου του έλεκτεκού λογοτεχνικού του περιεχομένου της προτεουσής με έλεκτηήν συνεργασίαν πεζήν και έμμετρον των κ. κ. Νιρβάνα, Ένεσπούλου, Σεφέρη, Δάφνη, Θούλου, Μαρκίνα, Παλά, Βενιούγλου και άλλων.

Τας τυπογραφικάς εργασίας σας στέν «Ταχυδρόμο»

Ο ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

*** Σ' ένα άπ' τά τελευταία φύλλα του έπίσημου όργάνου των έλλήνων κομμουνιστών «Ριζασπάστη» — Δημοσιεύεται ένα δείγμα κόκκινης ποιήσεως.

— Ένα ποίημα με τον τίτλο «Τό τραγούδι της Κινέζας χωρινης» που άντιγράφουμ μερικούς στίχους για να χρησιμοποιήσουν ως ύπόδειγμα σε κάθε Λέσσιον μπολοβίικέσιον της ποιήσεως.

— Πού θέλει να μάθει πώς πρέπει νανε γραμμένο ένα ποίημα άξιό να συμπεριληφθεί στο πρώτο πενταετές σχέδιο.

— Λοιπόν: Τά ρούχα του άδύνατου Τσολν Χάου πλένω, του κόκκινου φαντάρου τό που...

έγω πλένω. Νά έτσι. Άκριθός έτσι. Άι-τοιν-τοάν. Έν-γιά-γιά!

— Τό ποίημα προχωρεί άναλόγως όλας τας λεπτομερείας ενός κομμουνιστικού προγράμματος.

— Και τελειώνει με την άπαριθμησιον των λερών έσοδηροχών του ήρωος.

— Διά των έξής στίχων, εις τούς όποιους εύκόλως μπορεί να άνθέξει κάθε άναγνώστης άνεξαρτήτως πολιτικού χρωματισμού.

— Άν κρατήσει για λίγο τή μύτη του. Τά σόβρικά γά πλένω του πολε...

του Τσο-Λιν-Χάου, νανε καθαρός σιή μάχη σά βαδίζει. Νά, έτσι. Άκριθός έτσι. Άι-τοιν-τοάν, έν-γιά-γιά!

Ψείρα καμμιά να μη τον τρώει, φύλλος να μη τον δαγκάνει. Κ' έχει πολλά ο Τσο-Λιν-Χάου να κάνει.

Νά έτσι. Άκριθός έτσι. Άι-τοιν-τοάν, έν-γιά-γιά.

— Εινε ζηλαδή όμνοι με τούς κομμουνιστάς πολεμιστάς.

— Για τά νέα κορόνδα της νέας κομμουνιστικής τρομοκρατίας.

— Μόνο που εινε παιδ άσκημα γραμμένα, από μεϊνα που άφιερώθησαν για να ύμνησιν τον μακμαρτζή λήξει κορόνδα των έθνικών πολέμων.

— Ο χαβάς ο ίδιος, οι χορευάδες άλλαξαν.

*** Οι εύρωπατικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, — Άσολήθησαν την περασμένη βδομάδα με την Έλληνική μουσική.

— Περισσότερο από ότι άσολείται γιαούτην ή Άθήνα μέσα σένα έτος.

— Τι να γίνεται άραγε ο ύπό κατασκευήν έλληνικός πομπός;

*** Την Τρίτη δικαζότανε ένας χωριός άπ' τή Γερα γιατι χτύπησε κάποιον που του χαλοόσε τις «πόδες» του χωραφιό του.

— Βγάζοντας πέτρες. — Γιατι του έπετέθης; — ρωτά ο πρόεδρος του δικαστηρίου.

Και ο κατηγορούμενος άπελογήθη: — «Αδ έάσταξα, κύριε πρόνδρι.

— Ένεκα υπεράσπισι των πετρών!» — Τό δικαστήριο όμοφώνως τον έστειλε στο φρέσκο.

— Δίκια! *** Ο φωτογράφος πορτραίτιστας Βασιλείου εκθέτει και νέα του έργα

— Πού άποτελούν άληθινά καλλιτεχνήματα σλη την Έλλάδα.

*** Οι άδελφοί Χουτζαίω έπίσης εκθέτουν με λαμπρή σιαρά Λεοβιακών τοπειών και τύπων.

— Στά όποια ειδικεύθησαν σε βαθμό άξιοθαύμαστο, — Άκολουθώντας την παράδοση του Σίμου.

*** Τις προάλλες ένα όράμα έδώ με κάποιον παιδάκι — Πού πάνω στο παιχνιδι σκότωσε ένα άλλο άγοράκι της συντροφιάς του.

— Προχτές πάλι άλλο ένα φρικτώτερο, από άλλο σημείο της Έλλάδος.

Καινούρια τραγούδια ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Άναψε φωτιά στο τζάκι Άναψε και στην καρδιά Νά γλυκάνουμε βραδιά Τη φαρμακερή βραδιά.

Έξω βρέχει και χιονίζει Γενναριάτικος θυμός Μέσα καίει και φλογίζει Της άγάπης ο καύμός.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ (Άνεύδοτος) Παλιό Φάληρο Γενάρης 1932

Τα όπωρινά της εποχής

Τά κάρδια. — Τά κάρδια εινε ένα φρούτα πολύ ώφέλιμο για τούς άναμικούς, γι' αυτό; που κουράζονται διανοητικώς. Όλη του ή θρεπτική ούσία συνίσταται εις τό λάδι του που δημιουργεί θερμότητα και ξαναδίδει ζωτικότητα.

Τά ξηρά κάρδια περιέχουν 58 ο)ο λίπος, 16 ο)ο ύδρανόηρακίς ούσία; 16 ο)ο άζωτον και νερό, όποτε καθός βλέπετε εινε πλούσιωτατα εις συστατικά.

Σε άλλη εποχή θα ίδομε τι ούσιας περιέχουν τά φρέσκα κάρδια.

Τά άμύγδαλα. — Τά άμύγδαλα, που εινε άδελφια των καρυδιών εινε θαυμάσιο φάρμακο για τούς διαθροκίους. Με τά ξηρά άμύγδαλα κανουν ιδιαίτερο ψωμί και έλδος γλυκίσματος που συμπανώνται εις τού; πάσχοντες από διαθρόκη.

Μαζί με τά κάρδια, με τις σταφίδες και με τά σύκα άποτελούν τά ώραιότερα χρωμολάτικα φρούτα.

Από τά άμύγδαλα γίνονται και καλλυντικά διάφορα. Τό άμυγδαλόλαδο που εινε θαυμάσιο για τήν έπιδαμεία και ή κρέμα άμυγδαλών που μαλακώνει τά χέρια και τά έμποδίζει να σκάζουν από τό κρύο.

Τά φουντούκια. — Τά φουντούκια έχουν και αυτά τας ώφέλιμους ούσιας των και καθουριζόμενα δίδουν ένα άφύημα πολύ τονωτικό για τήν καρδιά.

Ίδέες και γνώμες

Πλειστοί φοβούνται τό κακόν όνομα, άλλ' όλγοι φοβούνται την συνείδησιν των.

Πλίνιος Έν τή συνμίλλη ήπάφειγε τά άκρα τούσωντες προπετεία; θσον και της έπιφυλάξεως.

Κάτων Αί συζητήσεις εινε όπως αί μάχαι τό άδύνατον μέρος προβάλλει άπκηλά φωτα, και δημιουργεί μέγαν θόρυβον διά να κάμει τον έχθρον να τό πιστεύσει πελυπληθέστερον και ισχυρότερον παρ' ότι εινε τρώντι.

Η έποποιεία του 21

— Τόν Μάιο του 1821 οι Έλληνες στόλαρχοι, άναχωρώντας άπ' τή Χίο, συνήντησαν δύο Τουργικά πλοια και έσφαξαν όλους τούς έπιβάτας των για να έκδικηθούν τον θάνατον του Πατριάρχη Γρηγορίου.

— Τόν Έούνιο του 1822 ο Κανάρης πυρπόλησε σιή Χίο τή ναυαρχίδα του Καρά-Άλη.

— Τόν Έούλιο του 1822 ο Ρεσιτ πασάς, εξορμήσας εκ της Άρτης, κατετρόπωσε στο Πέτα τούς άντιπάλους του Έλληνες και φιλέλληνας.

— Τόν Αύγουστο του 1826 ο Κισουαλής έκπρυσσε τας Άθήνας και έτοιμαζόταν να έπιτεθεί κατά της Άκροπόλεως.

— Τόν Σεπτέμβριο του 1826 κατέπλευσε στα έλληνικά νερά, ο πύ τή διεκκηση του Άσιγγος, ή φρεγάδα «Καρτερία» και ύψωσε την Έλληνική σημαία.

— Και τάρνάκι να πάψει να φωρίζει πιά «μπέ!»

— Οι μικροί χασάπηδες τρομάζανε και κρυφθήκανε στο κατώγι.

— Έτσι τάρνάκι ξεψύχησε μονάχο του.

— Σά γύρισε ή μητέρα του σπεί, το βρήκε τελειωμένο πιά.

ΚΝΟΥΠ

Τας διαφημίσεις σας στον «Ταχυδρόμο»

Ο Λεοβιακός στίχος ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΕΡΩΤΙΚΟ

Πάσ' στή κιθάρα παίξαμε θυμούμε [καί βριάδι στή λήψη του προσώπου σου κι' [μεινα θαμπωμένος την όμορφιά σου άνθίζαν τα όλό- [δρσσα λουλούδια γλυκά σάν τα τραγούδια τρελλά [έρωτευμένους.

II Δεύτερη άγάπη μακρυνή τή σκέψη [μας άφίνει χωρίς ή θύμησή της πιά να φέρτει [καρδιαχτύπι. κι' ός τόσο τό μετάνωμα κρέμα [μπορεί να γίνει άγάπη τέτοια θύμηση καλύτερη να [λείπει.

Άσμη. Βενιούγλου

Τι συμβαίνει;

Στην άθηναική «Έλληνική» δημοσιεύεται με φωτογραφία της γνωστής Εξουής Θεομυτοπούλας όος Δανάης, Άρμάντου με τήν επεξηγήσι «Η Μις Μυτιλήνη, ή όποια θα συμμετάσχει εις τον διαγωνισμό των Καλλιτελειών. Η φωτογραφία συνοδεύεται από τά εξής:

«Η Μις Μυτιλήνη δις Δανάη Άρμάντου άπηθύθη προς τον διευθυντήν μας την κάτωθι έπιστολήν.

Άξιότιμε κ. Έδυστρατιού. Έσπερα από τή μεγάλη έπιμονή των θαυμαστών μου σκέπτομαι να λάβω μέρος [στο έφετεινόν καλλισεια. Κατά πάσαν πιθανότητα έρχομαι στην Άθήνα την προσεχή Πέμπτην. Και γιαυτό στέλνω στην άγαπητή «Έλληνική» που τόσο ένθερμα με έδουστήριζε στα καλλισεια 1930 με ένα μου φωτογραφία.

Μ' έπιτήμηση Δανάη Άρμάντου

Για τή γυναίκα Η γυναίκα ή άγαπή ή μισεί, μέσον θρον δεν γνωρίζει.

Υπάρχουν εύμορφες γυναίκες, που δεν έλκύνουν άλλες χωρίς έξωτερικά όέλγητρα που έμπνέουν με άδελφία άφοσίωσι. Εινε γιατί ή πρώτες δεν έχουν ψιχή, ένψ ή δεύτερες έχουν καρδιά.

Υπάρχουν γυναίκες, που έσχιζον τις καρδιές, όπως θα έσχιζαν ένα κουρέλι.

Σοφά λόγια

Η γυναίκα ή καρδιά εινε πάντοτε εύγνώμων για τον έρωτα που έμπνέει και σπανίως δικάζει ως έγκλημα την τόλμην του αισθήματος.

Η άπάτη εινε πιστή σύντροφος της γυναίκης. Άνευ αυτής ή γυναίκα δεν θα είχε όέλγητρα.

Ο μουσικόν στέν αίωνα όπου βρεθήκαμε, ή δοήθη για παράδες, ή έχαθήκαμε!

Α. Λασκάρτος

Η ιστορία του βουτύρου

Οι πρώτοι άνθρωποι που κατασκεύασαν βούτυρο ήσαν οι Σκύθαι, άπ' τούς όποιους τό παρέλαβαν άργότερα οι Θρακιές, οι Φοίνικες και οι Έλληνες. [Φάνεται όμως, ότι στήν αρχή τό χρησιμοποιούσαν μόνο ως γαλακτικό και άλοιφή στα λουτρά. Σε κανένα από τά συγγράμματα του Γαληνού και άλλων ίατρων της αρχαιότητας δεν άναφέρεται ως τροφή τό βούτυρο, ένψ συνίσταται έπιανε λημμένως ως φάρμακο. Άπ' αυτό φανταίται ότι έρχαται χρησιμοποιούσαν μόνο λάδι στα φαγά τας και ότι άργότερα άρχισε να χρησιμοποιείται και τό βούτυρο.

Κ. Πάπ

Τα αντίφωνα

Υπό τον άνωτέρω τίτλον ο γνωστότατος έν Άθήναις έκδοτικός εις τις «Φάλαμα» έξέδωσε κομψότατον τόμο, περιλαμβάνοντα την τελευταίαν ποιητικήν παραγωγήν του έκλεκτου ποιητού κ. Μαλακάση. Τά αντίφωνα κολούονται και εις τά γραφεία μας υπό του κ. Καριέρι.

Ένα ελληνικό πνευματικό μνημείο Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ

Πριν από λίγες μέρες έστράσθηκε στην Άθήνα με μια πνευματική συγκέντρωση όλων των κορυφών της Έλληνικής διανοήσεως και του πολιτικού κόσμου με τον Πρωθυπουργόν επί κεφαλής ένα γεγονός καθάρα πνευματικό, που άποτελεί πραγματικά ένα σταθμό στον νεοελληνικό πολιτισμό από τό 21 κ' έδώ, όπως έχαρακτήρισε τό πράγμα ο κ. Βενιζέλος.

Τό γεγονός αυτό εινε ή ολοκληρωσιή του Έγκυκλοπαιδικού Λεξικού του Έλευθερουδάκη, του όποιου έξεδόθη και κυκλοφόρησε ο δωδέκατος και τελευταίος τόμος.

Εινε ή πρώτη φορά που ή Έλλάδα άποκά ένα τέτοιο έργο, τελειωμένο και άρτιο, που άποτελεί ένα έλδος λευκόματος με τας έπιδόσεις του συγχρόνου έλληνικού πνεύματος εις όλα τά έπίπεδα του έπιστητού. Διότι μέσα σ' αυτό; τούς δωδέκα τόμους [συνεργάσθησαν, με την ειδικότητά του ο καθένας, όλοι οι έλληνες καλλιτέχνες, γλωσσολόγοι, έπιστήμονες και φιλόσοφοι και αισθητικοί και τεχνικοί.

Άνάλογη με την ποιότητα της πνευματικής έργασίας που κλείνει αυτό τό κλειστόισιο έργο, εινε και ή τυπογραφική του εμφάνισι που άποτελεί τό ώραιότερο δείγμα των τεχνικών κατακτήσεων της γραφικής και της τυπογραφίας στον τόπο μας. Σήμερα, χάρις στο Έλευθερουδάκη, έχουμε ένα δοθήμα πολύτιμο όλοι οι έπιστήμονες μορφωμένοι Έλληνες. Και θα περάσουν φωντάζουσι πολλά χρόνια για να ξεπεραστεί αυτό τό έργο.

Lesbio

Από την αρχαιότητα

Ο Όλλης ο Μιλήσιος, ένας από τούς έφτά σοφούς της αρχαιας Έλλάδος όσων ήταν μικρό παιδί, παρκαλοουθούσε προσεχτικά τ' αστέρια και σχεδίαζε από τότε τις μεγάλες ανακαλύψεις που θακανε άμα μεγάλωνε. Γι' αυτό πολλές φορές έχανε την αίσθησι της πραγματικότητας κι' έπεφτε σε μεγάλη άφρημάδα.

Μιά μέρα, ένψ περιπατούσε με την τροφή του Θρησεία έξω από τό πατρικό του σπίτι, άφρωσιένος καθός ήταν στο κότεριχμ του σδρικού, έπεσε μέσα σ' ένα λάκκο γεμάτο νερό κι' άρχισε να ζητά βοήθεια...

Η τροφή έπλησίασε γρήγορα, αλλά πριν τον βγάλει άπ' τό νερό και τή λάσπη, θώρησε καλό να τον έπιπλήξει, λέγοντάς του: — Καθόμενε, προσπαθεί να μάθης τί πράγματα υπάρχουν στον σδρικό και δεν βλέπει; αυτά που έρσικνεται μπροστά στα πόδια σου!

Καλογηρικά

Κάποτε έτσιχ να συμπεριπατούν δύο μοναχοί, εκ των όποιων ο ένας άνηκε στο τάγμα του Άγίου Δομνίκου και ο άλλος στο Άγίου Φραγκίσκου. Έκει πού περιπατούσαν μαζί, έφτασαν στην έχθη ενός ποταμού. Τότε ο Δομνικανός, που ήταν και γερνότερος, γύρισε προς τό σύντροφό του και του έπνε:

— Έπειδή έγω είμαι ξυπόλυτος σύμφωνα με τις διατάξεις του τάγματος μου, έχεις χρέος να με πάρης άπάνω στος ώμους σου και να με περάσης. Άν δεν τό κάνης αυτό, θ' άκαρτήσης...

Ο Φραγκισκανός αναγκάστηκε να υπακούση και φορτώθηκε το σύντροφό του στις πλάτες του. Όταν έφτασαν στη μέση του ποταμού, ο πρώτος ρώτησε τον δεύτερο αν είχε έπάνω του χρέμμα.

— Ναι, άποκρήθηκε ο Δομνικανός. Έχω δύο ριάλια!

— Δυσόμοι, πολύ, άποκρήθηκε ο Φραγκισκανός, αλλά έπειδή ο κνονισμός του τάγματός μας άπληρορεί αδύτητα να... έπιστο με άπάνω μας χρέμμα, γι' αυτό...

Και χωρίς να τελειώση τή φράσι του, έφριξε τό Δομνικανό μέσα στο ποτάμι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επανάκαμψεν έξ Άθηνών ή Δίς ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΦΙΔΟΥ, μεδισσα έν Καλλονή, όπου είχε μεταβεί προς παρακολούθησιν της χειμερινής σιζίν, κομίσασα τά νεώτερα περιστάνα τριγυρίνα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ: 100, 3 ή 5 στήλες. ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ανωτάτων Εταιρειών 507, 5 ή 6 στήλες. ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ: επαγγελματικής και εμπορικής φύσεως επί 120 ατόφων συμφωνία.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δραχ. 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δραχ. 250 ΠΡΟΪ-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΔΙΑ ΤΟ ΛΑΔΙ

ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΤΕΠΗΛΑΓΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ!

Από την εν Χανίοις της Κρήτης εκδιδόμενην συνάδελφον «ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ» παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω ἄρθρον:

«Ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ διάταγμα περὶ προστασίας τοῦ ἐλαίου. Ἐν τούτοις οἱ ἐλαί-ἐμποροὶ τὸ εὐρίσκουν ἀνεφάρμοστον καὶ ἡ Γενικὴ Διοίκησις ἀπέστειλεν τὰς σκέψεις τῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν καταστάθην δυνατόν ἢ ἐφαρμοσθῆναι τοῦτο. Ἡ ὅλη ἱστορία εἶνε ἀποκαρδιωτικὴ διότι οὔτε ἡ Γενικὴ Διοίκησις οὔτε οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν, οὔτε τὸ Γεωργικὸν Ἐπιμελητήριον ἐσέφεθησαν νὰ γνωρίσουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν τῆς ἐστήσαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι πολέμοι τῶν ἐλαιολάδων, διότι εἶναι παγὶς ἐφ' ὅσον τὸ νομοσχέδιον τὸ διατιμοῦν τὴν ὀκτὰ τοῦ ἐλαίου εἰς 14.50 διὰ τὴν Κρήτην εἶνε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνεφάρμοστον. Πῶς λοιπὸν ἀφέθη ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐφαρμόσῃ μέτρον ἀνεφάρμοστον διὰ νὰ παρατείνεται μία κομωδία τραγικῆς ἐξελίξεως εἰς βάρος τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν μας, νὰ ἐπιτείνεται ὁ θόρυβος καὶ τὰ παράπονα καὶ νὰ μείνῃ ἀπροστάτευτος ἡ ἐφετείνῃ ἐλοιοσοδεῖα τῆς

Κρήτης κυρίως, διότι τὰ ἐλαία τῶν ἄλλων διαμερισμάτων καὶ ὀλιγωτέρων, ἐπιβαρύνονται καὶ καλλίτερα εἶνε καὶ συντρέχουν ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλοι λόγοι ὡς εὐκόλιον μεταφορᾶς κλπ. ὥστε νὰ πωληθῶν καὶ εἰς τιμὰς καλλίτερας τῶν Κρητικῶν. Συνήλθον δὲ μόνον μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου ἀφου ἀντελήφθησαν τὰς δυστορίας τῶν ἐλαιοεμπόρων, οἱ ὅποιοι βέβαια δὲν ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των διὰ νὰ ἔχουν ζημίας, καὶ ζητοῦν τὴν λήψιν ἄλλων μέτρων πρὸς προστασίαν τοῦ ἐλαίου.

Διότι παρὰ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων ἡ Κυβέρνησις ἐδείξατο καλὴν θέλησιν νὰ προστατεύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὸ ἐλαίον καὶ ἰδιαιτέρως ὄλωσ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ἐπομένως ἡ εὐθύνη μετατοπίζεται εἰς τοὺς ζῶντας καὶ κινουμένους ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ δυναμένους ἐγκύρωσιν νὰ πληροφορῶσιν τὸν Κυβερνήτην καὶ δυναμένους νὰ ἔχωσι γνώμην ἢ ὅποια νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Ἡδὴ δὲ ἀπόκειται ἡ συμπλήρωσις ἢ ἡ τροποποίησις τῶν προστατευτικῶν μέτρων ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως ἵνα δυνηθῇ καὶ ὁ ἐλαιοπαραγωγὸς νὰ ὀφρῆσθῃ. Εἰς αὐτὸ τούλαχιστον ἄς μὴ ὠκνήσουν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΣ

ΜΙΑ ΜΕΛΕΤΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Με πολλὴ χαρὰ—δικαιολογημένη ἄλλωστε—ἡ γράφω λίγα λόγια γιὰ ἓνα ἀληθινὰ ἡμιρροφημένο βιβλίον κριτικῆς, πού εἶδε τὸ φῶς τῶρα τελευταία στὴν Ἀθήνα καὶ πωλεῖται καὶ σὺν τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Μυτιλήης. Τίτλος του: «Ὁ Στρατὶς Μυριδίων καὶ ἡ Πολιτικὴ Δογματική». Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου εἶνε ὁ κ. Κωστῆς Κωστῆς. Τὸ βιβλίον εἶνε ἀποκαρδιωτικὸν διότι οὔτε ἡ Γενικὴ Διοίκησις οὔτε οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν, οὔτε τὸ Γεωργικὸν Ἐπιμελητήριον ἐσέφεθησαν νὰ γνωρίσουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν τῆς ἐστήσαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι πολέμοι τῶν ἐλαιολάδων, διότι εἶναι παγὶς ἐφ' ὅσον τὸ νομοσχέδιον τὸ διατιμοῦν τὴν ὀκτὰ τοῦ ἐλαίου εἰς 14.50 διὰ τὴν Κρήτην εἶνε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνεφάρμοστον. Πῶς λοιπὸν ἀφέθη ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐφαρμόσῃ μέτρον ἀνεφάρμοστον διὰ νὰ παρατείνεται μία κομωδία τραγικῆς ἐξελίξεως εἰς βάρος τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν μας, νὰ ἐπιτείνεται ὁ θόρυβος καὶ τὰ παράπονα καὶ νὰ μείνῃ ἀπροστάτευτος ἡ ἐφετείνῃ ἐλοιοσοδεῖα τῆς Κρήτης κυρίως, διότι τὰ ἐλαία τῶν ἄλλων διαμερισμάτων καὶ ὀλιγωτέρων, ἐπιβαρύνονται καὶ καλλίτερα εἶνε καὶ συντρέχουν ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλοι λόγοι ὡς εὐκόλιον μεταφορᾶς κλπ. ὥστε νὰ πωληθῶν καὶ εἰς τιμὰς καλλίτερας τῶν Κρητικῶν. Συνήλθον δὲ μόνον μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου ἀφου ἀντελήφθησαν τὰς δυστορίας τῶν ἐλαιοεμπόρων, οἱ ὅποιοι βέβαια δὲν ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των διὰ νὰ ἔχουν ζημίας, καὶ ζητοῦν τὴν λήψιν ἄλλων μέτρων πρὸς προστασίαν τοῦ ἐλαίου. Διότι παρὰ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων ἡ Κυβέρνησις ἐδείξατο καλὴν θέλησιν νὰ προστατεύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὸ ἐλαίον καὶ ἰδιαιτέρως ὄλωσ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ἐπομένως ἡ εὐθύνη μετατοπίζεται εἰς τοὺς ζῶντας καὶ κινουμένους ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ δυναμένους ἐγκύρωσιν νὰ πληροφορῶσιν τὸν Κυβερνήτην καὶ δυναμένους νὰ ἔχωσι γνώμην ἢ ὅποια νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἡδὴ δὲ ἀπόκειται ἡ συμπλήρωσις ἢ ἡ τροποποίησις τῶν προστατευτικῶν μέτρων ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως ἵνα δυνηθῇ καὶ ὁ ἐλαιοπαραγωγὸς νὰ ὀφρῆσθῃ. Εἰς αὐτὸ τούλαχιστον ἄς μὴ ὠκνήσουν.

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΣΑΜΟΥ «ΥΙΩΝ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ Α. Ε.» ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ Τὸ μοναδικὸν ΕΣΠΡΕΣ «ΑΛΜΠΕΡΤΑ» Τὸ ταχύτερον ἐξ ὅλων διαδέτον ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀναπαύσεων καὶ ἀνέσεων πού παρέχει εἰς τὸν ἐπιβάτην καὶ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΘΕΡΜΑΝΣΙΝ (καλοριφέρ) εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς Α' καὶ Β' θέσεως εἰς τὰ σαλόνια τῆς καὶ εἰς τὰ ὑπόστεγα τῆς Γ' θέσεως ἀκόμη, ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ λιμένος μας ἐκάστην ΤΡΙΤΗΝ 2 μ. μ. ἀκριβῶς διὰ ΧΙΟΝ - ΠΕΡΑΙΑ ΔΑΝΕΣΙΣ - ΕΥΜΑΡΕΙΑ - ΠΟΛΥΓΕΛΙΑ Χορηγοῦνται ἐκπτώσεις ἐπὶ τῶν μετ' ἐπιστροφῆς εἰσλητηρίων.

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Καὶ τέτοιον ἔβαν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος. Βαρ στανε πᾶ ἡ γῆ: νὰ τὸν τρέφει καὶ στερρεῖ ἢ ἐκεῖνος βαριότανε τῆ γῆς, πού τὸν ἐτρέφε καὶ ζέλιονε τὰ πράματά του — τὶ πράματά δὲ! — καὶ ἔπερε τὰ μάτια του καὶ τὸ ὄραμα νὰ βρεῖ ἄλλους τόπους καὶ ἄλλα μέρη, μὴ πότερο ψυμὴ καὶ μὴ πότερο πικιλία.

Καὶ τέτοιον ἔβαν καὶ σήμερον ἀκόμα ὁ ἀσπίγγανσι, οἱ ἐνεμάδες. Ἡ ἀλλαγὴ! Εἶνε σίγουρα τὸ μεγαλύτερον ἀνθρώπινο μικρόβιον τὸ κοινωνισμό, πού δὲ θρέφει, οὔτε θά θρεθῆ, τὸ ἀντίδοτό του.

Ἐσο: ἀναπάντεχα μπαίνει μέσα σου τὸ «κακὸ» καὶ σὲ ταραξεί καὶ σὲ πιλατεύει καὶ σὲ κάνει ἐξωφρενί.

Ζεῖ: μέσα στὴν πύλιν ἀνεση, εἶσαι καλὰ καὶ φιλία, τίποτα δὲν ἔχεις ἀνάγκη. Καὶ ξαφνικά, νὰ σοῦ! ὁ διάβολος! Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς, ὁ θυρεὸς τοῦ καθεστώτος.

Κὶ ἔτσι εἶνε πέντε καὶ μέσα σ' ἄλα—συστήματι, ἐθίματα, σ' ἄλα τὸν κωνοπολιτισμό.

Εἶσαι ἡττοχὸς καὶ κάθουσι ἀνάμελος ἡ γεμάτος ἐννεὶ καὶ παρκαλοῦσθαι: τὴ ρόδα τοῦ ἡλίου, πού γυρᾷ σὲν ὕψων ἢ τὰ σύννεφα πού στριμώχονται καὶ μπαλεύουν καὶ ἀλλάζουν σχήματα καὶ χρώματα πᾶν ἀπὸ τὴν Ἀρκιλή. Νὰ εἶσαι σὰ «Τσαρκίκα» κάθουσι καὶ δὲ συλλογίσου τὸ κακὸ κανενός, οὔτε καὶ τὸ καλὸ δὲ συλλογίσου. Δὲν ἔχεις κέφι καὶ συλλογιστεῖς τίποτα ὅτε καὶ νὰ νοιαστῆς γιὰ τίποτα ἔχεις κλεισθῆσαι ἄλα τὸ πορτοπαράθυρον τοῦ συναισθηματισμοῦ σου καὶ ἔχεις ἀνοιχθῆσαι τὸ διακόπτη τοῦ μυαλοῦ σου. Μονάχα τὰ μάτια σου δὲν ἔχεις κλεισθῆσαι—ἀχ! ἀχ! τὰ μάτια—καὶ ὄλεσε.

Καὶ τ' αὐτὰ σου βουλωμένα δὲν τάχεις. Κί! ἀκούε.

Ὅπου νὰ σοῦ ξαφνικὰ ἀκούεταῖ ἓνα ἀπάνωτο, σπυρὸ σφύριγμα ἔξω. Ὁ σφυρὸς καὶ ἔτσι ἡχος μπαίνει μέσα σὲ χου! τοῦ αὐτιοῦ σου, φτάνει ὡς τὴν ἄκρη κάτου, τριπᾶ τὸ ἐτύμπανον, μπαίνει μέσα σὲ καυκάλο σου καὶ τὰ κάνει ἄλα ἄνω κάτω.

Ὁ διακόπτης ἐκλείσει μονομᾶς. Ἡ ἡλεκτρικὴ ἐνωση γέννησε μέσα σὲ μυαλό σου. Κί! ἄλα τὰ κλεισθῆσαι πορτοπαράθυρον τοῦ συναισθηματισμοῦ σου ἀνοιξὲν μαζὶ ἄλα μὲ πάταγο καὶ μὲ ἀλλαγμὸ.

Εἶσαι ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν τὸ περιμένεις βέβαια. Μὰ τὰ μάτια γίνονται διάπλατα, γιὰ νὰ χωρῆσιν πῶς πολὺ τὸ ἄπυρο καρδί, πού φεύγει κατὰ τὸν κόβον μὲ τὴν πρῶμην κατὰ σένη.

Ὁ διάβολος τοῦ ταξιδιοῦ, ἦτο «κακὸ» τῆς ἀλλαγῆς. Καὶ ξαφνικὰ ἡ λασιχάτη σκέψῃ σου, ἢ ψυχῇ σου, τὸ εἶνε σου ὄλακρο σφεντονίται καὶ γαντζώνεται ἐκεῖ στὴν πρῶμα τοῦ καρδιοῦ καὶ σέρνεται πᾶν σὲ ἄπυρο ἀγκάρι τοῦ διαβητικοῦ ἀδλκασιοῦ του.

Τὸ καρμὶ σου εἶνε ἐδῶ μινεμένον, ἀκούητο, καρπομένο πᾶν σὲν καρδέκλα τῶν «Τσαρκικῶν» καὶ ἡ λασιχάτη ψυχῇ σου πᾶει,

πᾶει μὲ τὸ καρδί. Τεντώεται, τραβιέται, λασιχάει καὶ δὲ νὰ γᾶ νὰ ξεγαντζωθῆ ἀπ' τοῦ καρδιοῦ τὴν πρῶμα. Νά! ὦ: εἶει τὸν κόβον! Κί! ἔπειτα, κρᾶ! Τὸ λάστιχο σπᾶει. Ἐνα κομάτι ἀπομένει πᾶν σὲ καρδί καὶ τὸ ἄλο κομάτι μαζεύεται καὶ γυρᾷ ἐξοφτιμένο, γαλαρὸ πᾶν, μέσα σὲ μίζερν, ρεζιλικο κορμὶ.

Ἐνας ἀνόητος, γλυκὸς πόνος σοῦ λῶγει τὸ ψυχικὸ καὶ νιώθεις τὴν ξαφνικὰ σου λαχτᾶρα νὰ σῶναι μαζὶ μὲ τοῦ καρδιοῦ τὸν καρπὸ, πού λῶει ἐκεῖ πέρα πᾶν ἀπ' τὴ μούρη τοῦ Καρδιοκαλιᾶ...

Κάτι μέρα ξεκιναῖ. Μπαίνει σὲν καρδί. Εἶνε πᾶν ἢ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς: καὶ ἡ ἀλλοί, ἢ μεγάλη ἐνάγκη: τῆς ζωῆς, πού σ' ἀρπάζει καὶ σ' ἐπιβάλλει, σὰ δυνάτο βῆσι.

Ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη κόμπους καὶ δεσιματα.

Πᾶν σπᾶνουν τὰ σκονά, τὰ μπουλόνια ξεδιθώνονται καὶ ξεκιναῖ.

Χιλιόμετροι πόνος καὶ λαχτᾶρες σὲν ὄραλῶν τὰ μάτια καὶ τὸ ἀδλκᾶ τοῦ καρδιοῦ ξετυλίγεται: πᾶν σου, σὰ μὴ λυρῆσαι ἀπὸ μαστίχα πού πού ἢ μὴ τῆς ἀκρῆ εἶνε κολλημένη ἐκεῖ σὰ Μυτιληνέικα μυρμύκη.

Ἡ μέρα εἶνε ἀραχισμένη καὶ ὁ ἥλιος λῶγει ἀπ' τὴν πύλιν. Κί ἡ θάλασσα μελάνισσε καὶ ἀναρῆσσε ἀπ' τὰ κρουσταλλισμένα χάρτια τοῦ Βορῆ.

Δίχως: σ' ἐψη, δίχως: σκοπὸ, δίχως: κανένα διάπυρο, τὸ μάτι σου πασπατεύει. καὶ πιζιπηθᾶει πᾶν σὲν γησιώτικῆς ἀρροχαιλῆς, σὰ πετάχου τῶν γλάρων, σὰ πιζιπηθᾶει, ἀρροχαιρῆ καὶ κῶμα, πού παραδᾶ σου μὲ τὸ καρδί καὶ τὸ κωνηγᾶν νὰ τὸ φάξου.

Πᾶν ἀπ' τὰ θῶνα τῆ. Χ ἄς ὁ «Ἥλιος πᾶει νὰ κρυφῆται. Ἡ φλογισμένη τοῦ μπᾶλα σέκει, σὲν εἶνα χιλιεχρόματα πρὸ τῆς γῆς. Σύννεφα, θῶνα, γυλῶς, λαμπρόζουνη καὶ ἀλλάζουσι κάθε λεπτὸ καὶ χρώμα. Κόκκινος, ἄνικος, μενεξεδί, τριανταφυλλένος, πράσινο, γαλάζιο, μουντό.

Εἶνε τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἡ τελευταία ἀνταρξὶν τὸ ὄ «Ἥλιου.

Καὶ ἡ νύχτα πιακῶε. Βορῆται σὲν σὲν, πέρα ἀπ' τὴ βορῆ καὶ ἀκρῆ τοῦ θαμποῦ μπουγζῆσ καὶ μᾶς: ζῶνε, μᾶς: σπ'γγει ἀθῶροβ, καὶ τῆ, ὑπολη, ἀνατριχαιστικῆ, μοιρῆα.

Πᾶν σὲν σκοτεινὴ πλάγῃ τοῦ ἀνατολιτικοῦ θῶνο ἀνάδει μετ' αἰετᾶ ἀπὸ ἡλεκτρικὰ λαμπιόνια.

Ἡ Χ ἄς. Δὲ θῶναίς: ἀν σὲν κωπαστῆ τοῦ καρδιοῦ, γιὰ νὰ βρεθῆ: Τί νὰ βρεῖ; Κί! οὔτε Χιλιεχρόματα μαστίχα, οὔτε γλυκὰ ἀγορᾶς. Τί νὰ τὰ κῆνεις; Νὰ τὰ πᾶς πού; Εἶσαι ἀδελανός καὶ ἀνάμελος καὶ βερέμης. Κάθουσι μέσα σὲν σαλόνι τοῦ καρδιοῦ, ἐξοκαλοῦσθαι: νὰ διαβᾶς: σαχλῆς ἐφημερῆς, καὶ περιμένε: νὰ ξεκινηθῆσαι πᾶν τὸ καρδί. Ὁ ξεκινηθῆσαι. Τί θά κάνει!

Ἡ νύχτα εἶνε σκοτεινὴ καὶ ἀκαστῆ, γεμάτη ἀνατριχίλα καὶ μυστήριον. Τὸ καρδί: τρέχει καὶ παρκαλοῦσαι. Καὶ σὰ πλάγια τοῦ θέρνουνται, θογκᾶνε καὶ ἀλαλάζουσι τὰ βρερᾶ κῶματα.

Εἶνε τὰ νὰ ξυπνησῶν εἰς τὰ ἀλάτικα στοιχεῖα τῆς θάλασσας καὶ προγᾶε καὶ χτυπᾶε καὶ πολεμᾶν νὰ σταμῆσῶν τὸ καρδί, πού ξεφεύγει καὶ πηλαᾶ ἀλλοίωσμένο καὶ παραδέρνει. Πού καὶ πού τὸ προφῆται ἓνα μεγάλη νευρῆδικο κωματοστοιχεῖο. Τὸ μπατοῖζει μ' ἄνθλο ἀχί καὶ τὸ κάνει νὰ ξεφινᾶσθαι, καὶ ζαλλῆσθαι καὶ νὰ παρακωλᾶ. Τ' ἄλλα κῶματα τότες μὴ γῶν ἀρριεμένῃ ξεφωνητᾶ καὶ χορῆσῶν τριγύρω του ἔνῃν διαβηλεμένο χορῶ.

Ἐνα θαμπὸ καὶ γκρινιᾶρικο πρῶνιό.

Νά! πᾶν! Κίδῶ: Κολῶνας, — νησᾶνι—ὲ Φλίβες. Ὁ Ἰμπετῆς κωκουλομένος. Κί! ἐκεῖ πᾶν κάτου μέσα σὲν ἀπρογᾶλῆζη καταχινᾶ, ἦνε ἢ Ἀκρόπολι. Σίγουρα ἐκεῖ πέρα ἦνε.

Ὅλα τὰ ἔβια καὶ τὰ ἔβια.

ΤΑΦ ΚΑΠΑ

ΓΥΡΟ ΣΤΗ ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΑΝΟΙΞΗ ΑΚΑΤΕΣΧΕΤΟ ΑΝΘΙΣΜΑ

Πήραμε τὸ τελευταῖον φυλλάδιο (Δεκέμβριος-Γενάρης) τοῦ «Λίμπρ». Εἶνε τὸ γνωστὸ συμπαθητικὸν καὶ σπινθηροδόλο περιοδικὸν κριτικῆς τοῦσοφοδόλλου ἑλληνιστοῦ. Λοῦ Ρουσσέλ. Τὸ γαλλικὸ αὐτὸ περιοδικὸ μᾶς πληροφορεῖ ὅπως πᾶντα κατὰ τὸν πῶ ἀκριβοδίκαιο τρόπο γιὰ τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τῶρα — τῶρα πνευματικὴ κίνησιν τῆς Ἑλλάδος θά πᾶι λιγάκι: πνευματικὴ κίνησιν τῆς Λέσσου. Ἀπ' τὸ τελευταῖον τεύχος π. χ. μαθαίνουμε πῶς ὁ κ. Ρουσσέλ ἐταν κατέβηκε τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα πέρασε μὴ εὐχάριστη βραδυτᾶ μὴ ταβέρνα ἀνάμεσα σὲ μὴ συντροφιά διανοουμένων, πού ἦταν δλοϊστους, ἐκτὸς ἀπόδων, Λέσσοι. Καὶ ὀνομάζει μερικὸς: «Τὸν δεκχῶρο Κελλικῆς, γνωστὸ ἀπ' τῆς μελέτης του πᾶν σὲν μουσουλμανικὸ δίκαιο. Τὸν χημικὸ Πολυχρόνη, τὸν Πατριεστρατιῶ Βασιλάκη, συγγραφεὶ ἔργων στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἄνθρ. Τὸν Μικρῶ καὶ Στεφανῶ καλλιτέχης. Τὸν Πολυζῶνη, ποιητῆ καὶ πεζογράφου, πού ἐτοιμάζει τὰ «Στρατιωτικὰ Διηγήματα» του καὶ ἐκὸς τὸν ἀξιαγάπητο καὶ χρονομέτρο ποιητῆ «Καλλωνιστο». Ἀπ' τὰ γραφόμενα τοῦ «Λίμπρ» καταλαβαίνει κανεὶς πῶς ἄνθρ καὶ δέει στὴν Ἀθήνα δλοκλήρο ἓνα παρτέρι τῆς Λεσβιακῆς Ἀνοιξῆς, πού τὰ περσῶτερα ἀθῆν του μᾶς ἐνε ἀνωστα.

Στὸ ἔβιο φυλλάδιο ὁ φιλέλληνας κριτικὸς ἀναγγέλλει τὸ σταμῆμα τῆς «Πρωτοπορείας», ἐνὸς περιοδικοῦ πού ἐβγαζε ἐ ἀθῆνας λόγιος κ. Φώτης Γροφῶλλης, καὶ σχολιάζει τὸ τραχικὸν δικαιολογητικὸν τοῦ σταμῆματος, ὅπως τὸ διαβᾶει μέσα σὲν σερνὸ φύλλο: Σταμᾶ, λέει τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ὁ κ. Γροφῶλλης γιὰ τὸν, δὲ μᾶς πᾶν νὰ ἀνακαλύψῃ νῆα ταλέντα σὲν λογοτεχνία πᾶς. Ὁ κ. Ρουσσέλ λέγει πῶς: μᾶλλον δὲν θά ξυρῆε νὰ τὰ γυρῆσθαι ὁ ἀπογοητευμένος ἐκδοσῆς. Ἡμεῖς δὲ συμφορομεὸς οὔτε μὲ τὸν ἓνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλο. Ὁ κ. Γροφῶλλης στὴν «Πρωτοπορεία» τοῦ ἀνακάλυψε τὸ δλοκ τοῦ ταλέντου, μὲ τὸ ὅποιο ἀποχολῆθηκε ἀνωστασικᾶ σὰ κάθε φυλλάδιο. Γιατὶ τὸση ἀχαριστία λοιπὸν;

Ἀκόμα μαθαίνουμε ἀπ' τὸ «Λίμπρ» πῶς ὁ φίλος μας κ. Καλλωνιστὸς ἐτοιμάζει μὴ μελέτη γιὰ τὴν... Ἰνδοκὴ λογοτεχνία. Ὁ ἀναλύσει τὰ Βένιας, τὴ Μχμηραράτα τὸ Ραμαγιάννα. Στὸ ἔργο αὐτὸ θά ἐξετασθῆαι ἂν ἢ τεραστῆ Ἰνδοκὴ φιλολογοῖα ἐπέδρασε καὶ προετοίμασε τὸ «Ἑλληνικὸν θαῦμα», καὶ ἂν εἶ «Ἑβραϊκὸν καὶ μῦθον ἔδωσαν ὄλοκ στὴν Ἰνδοκὴ παράδοσιν ἢ τὸ ἀνάποδο. Τὸ ἔργο αὐτὸ, ἐπιλέγει πολὺ σωστὰ τὸ «Λίμπρ» ἦνε πολὺ χρήσιμο γιὰ τοὺς «Ἑλληνες», πού εἶνε κάπως καθυστερημένοι σὰν τὰ πράματα. Ἡ ὄρα ἢ καλῆ, λοιπὸν.

Ἀς διασπῆαι ὁ Ἰνδολόγος φίλος. Στὸ ἔβιο φυλλάδιο—πὸ τῶς κηχτημένο μὲ τὰ μπαχτεῶ ἀ τῆς ἢ Λεσβιακῆς Ἀνοιξῆς— διαβᾶζουμε μὴ μεγάλη, καλογραμμένη κριτικὴ γιὰ τὰ ποιήματα τοῦ Κώστα Κόντου. «Τὰ τραγούδια τοῦ Χωριότη». Ὁ τὴν ἀναδομοσέψουμε κάποτε μεταφρασμένη.

Ἄλλῃ μὴ γιὰ τὴν Ἑλληστικὴν «Ἑλλάδα» τὸ βιβλίον τοῦ Πετρῆνοσ σφοδρ ἀνετολιστοῦ κ. Νικολῶ «Ἑλευθεριάδην». Ὁ κ. Ρουσσέλ τὸ χτυπᾶ ἀλύπητα. Λέει πῶς: εἶνε ἓνα βέβλο δλοτελα ἀνεπιστημονικὸ.

Κοντὰ σ' αὐτὰ μαθαίνουμε ἀπὸ ἓνα βδομαδιατικὸν περιοδικὸ τῆς Ἀθῆνας πῶς ὁ νέος ποιητῆς κ. Λιάνος ἐτοιμάζει ἓνα τόμο ποιήματα, ὁ κ. Γροφῶλλης ἐπίσης ἀναγγέλλει ἓνα τόμο διηγημάτων καὶ μυθολογίας δει κωφοροδεντα καὶ ἄλλα.

Τὸ πᾶν πᾶν πᾶν μὴν ἐκστρατείας!

Τὸ ΖΕΜΠΟΛΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΙΑ

Κειμένη εἰς συνοικίαν Πόρτες. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΜΥΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κύριε καθηγητά, συγχωρήστε με ἂν ἐν τολμῶ νὰ πιστέψω ἕνα ποῦ, ἂν ἔλα αὐτὰ γὰ μισολεῖα...

— Ἡμερολόγιον τοῦ Δόκτορος Σουαρδ

Τὸ πᾶν ἀπεφασίσθη πλέον... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσει. Ἐξελίγησαν γιὰ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ἀμοῦν καὶ φθάσαμε ἐκεῖ στὶς 12 καὶ 15. Πηδῆσαμε μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ προχωροῦσαμε προσεχτικὰ ἀνάμεσα στὰ μνήματα...

Φιάσαμε τέλος στὸ νεκροτάφειο τῆς οἰκογενείας Οὐδένστερν. Ὁ Βῆν Ἐλισγιγ ἐκλείδωσε καὶ ἐμπήκαμε ἄλλο μέσα. Κλείσαμε πάλι τὴ μικρὴ πόρτα, καὶ ἀνάψαμε ἕνα κλειστοφάντρο.

Ὁ καθηγητὴς προχώρησε πρὸς τὸ φέρετρο τῆς Λουκίας. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἐβρίθε ἕνα δλέμμα πρὸς τὸν Ἀρθούρο φοβούμενος μήπως τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε τὸν συγκαίνουσε καὶ ἐξεγέρτο ἐκ νέου κατὰ τοῦ καθηγητοῦ. Ὁ Ἀρθούρος ἔμεινε ἀκίνητος παγερὰν ψυχραιμίας. Ἦταν τριμερὴ χλωμὸς καὶ δὲν ἐδραζε λέξι ἀπὸ τὰ σφιχτοκλεισμένα χεῖλη του.

Πρὶν ἐγγίξει τὸ φέρετρο τῆς Λουκίας ὁ καθηγητὴς ἐγύρισε καὶ μὲ εἶπε:

— Ἰατρὸ Σουαρδ, εἶδες προχθὲς τὸ σῶμα τῆς νέας ἐντὸς τοῦ φερέτρου σου;

— Ναι, ἀπάντησα.

— Βεβαιώεις ἐπι εὐρισκετο ἔδω;

— Ναι.

— Σ' ἐρωτῶ γιατί ἀπόψε ἴσως νὰ μὴ εὐρισκεται στὴ θέσι του.

Ταυτοχρόνως ἐγύρισε καὶ ἄρχισε νὰ ξεδιώχνει τὸ φέρετρο. Ὅταν ἐβγαλε καὶ τὴν τελευταία βίδα, ἐσῆκασεν ἀποτόμως τὸ σκέπασμα. Τὰ δλέμματα ἔδωσαν μᾶς προσηλωθῆσαν στὸ ἴδιο σημεῖο. Ἐντὸς τοῦ φερέτρου. Καὶ ἐμείναμεν ἐμβρόντητοι, φρικιώντες, ἀνατριχιάζοντες.

Τὸ φέρετρον ἦταν ἀδειανό. Ἀκουσα τὰ δόντια τοῦ Ἀρθούρου νὰ τρέμουν ἀπὸ φρίκη ἢ ἀργῆ, δὲν ἔβρω ἀκριβῶς.

Ὁ καθηγητὴς μᾶς ἐλόεζε δὲ λυγρὰ κατὰματα.

Καὶ ἐμένα ἐστρεμαν τὰ γόνατά μου.

Ἡ φωνή μου εἶχε κίσει, ἔμεινε ἐκτεθειμένη, κεραυνοπληκτοῦ.

Ἐξαφνα ἠγεύσθη ἡ φωνὴ τοῦ Κουίνου Μόρρις.

— Καθηγητὰ Βῆν Ἐλισγιγ, εἶπε, ὅπως θὰ ἐνθυμήσθε ἐγγυηθῆν γὰρ σὰς, εἶταν μᾶς ἐπροτειναιε νὰ ῥησῶμε ἔδω. Πράγματι σὰς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ποτὲ δὲ θὰ τολμοῦσα ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν εὐλιχνειὰ σου καὶ τὰς καλὰς σου προθέσεις. Αὐτὸ ἔμωσ ποὺ ἀντικρῶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀτιμίας. Γι' αὐτὸ, σὰς παρακαλῶ, ἐμείνηστε. Δὲν ἐνεργήσατε σεῖς νὰ κλαπῆ τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς ἀπὸ τὸ φέρετρό τῆς;

— Σὰς ἐρωτῶμαι εἰς οὐρανὸν ἱερὸν, εἰ οὐτε τὴν εὐχία, καὶν, εἶπε μ' ἐπίσημη φωνὴ ὁ Βῆν Ἐλισγιγ καὶ συνέχισε: Πρὸς ἡμερῶν ἤλθικε πάλιν ἔδω ἐγὼ καὶ ὁ Σουαρδ καὶ ἐβρήκαμε τὸ φέρετρο ἀδειανό. Τὴν ἐπομένη μέρα ἐξανάψαμε καὶ ἡ νεκρὰ εἶταν στὸ φέρετρό τῆς. Ἐγὼ γινώριζα πὸς ἡ νεκρὰ ἐξέρχεται τὸ ἴδιον τῆς καὶ ποὺ πηγαίνει καὶ τὴν παρασμένη νύχτα ἦρθε ἔδω μόνος μου καὶ κατέβηκα μὲ διάφορα μέσα νὰ μὴ τὴν ἀφήσω νὰ ἔβγει. Σήμερα ξανάψακα πρὸς τῆς δούσεως τοῦ ἡλίου καὶ ἀφήσαμε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφίου, ἐπι τὴν ἡμπούδα νὰ ἐξέλθει καὶ νὰ ποὺ ἐξῆλθε. Αὐτὸ εἶνε ἔλε. Μὴ μ' ἐρωτήσατε ποὺ πηγαίνει ἐξερχόμενη τοῦ νεκροταφίου. Ὁ σὰς τὸ πᾶν ἐν κειρῶ. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ διαβιωθῆτε περισσότερο καὶ γι' αὐτὸ ἐλάτε μαζί μου. Ἀκολουθήστε με καὶ θὰ πεισθῆτε...

Ἐξέπασε κατόπιν τὸ φέρετρο,

ἐβγήκαμε ἐξο τοῦ νεκροταφίου, ἐκλείδωσαμε τὴν πόρτα προσεκτικὰ καὶ ἐκρυπτήκαμε πίσω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους φυτῶν καὶ ἀνθέων, εἰς ἕνα μνήμα ποὺ εὐρίσκετο πλησίον τοῦ νεκροταφίου.

Ἐβίναμε σιωπηλοὶ καὶ ἐπεριμέναμ: μὲ χτυποκάρδι. Ἐβῶν ἀπλωνόταν ἡ βιθειὰ σιωπῆ τοῦ κοιμητηρίου. Κανεὶς ἀπόλυτος ἠέριος, τίποτε τὸ ὑποπτο. Ὁ Ἀρθούρος ἐφαίνετο ν' ἀγωνιά καὶ νὰ ὑποφέρει. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ πιστεύω πὸς ὁ καθηγητὴς εἶχε δικίον γιὰ τὰς ἔλα. Ὁ Κουίνου Μόρρις εἶταν πρὸς ἡσυχίας, σὰν ἄνθρωπος γενναῖος ποὺ δὲν τὰ χάνει ποτὲς μπρὸς στὶς συμφορὰς. Μὴ μπορῶντας νὰ κινήσει ἰσχυρῶς ἕνα κομμάτι κεινοῦ καὶ ἐπεριμέναμ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βῆν Ἐλισγιγ σηκώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, προχώρησε στὸ νεκροτάφειο καὶ ἄρχισε νὰ βουλώει τὶς σχισμάδες τῆς πόρτας καὶ τὴν τρύπα τῆς κλειδορᾶς μὲ φύλλα ψωμιτοῦ, τὴν ὅποιαν εἶχε ζυμώσει μὲ τὰ δακτυλά του. Πλησιάζαμε καὶ τὸν παρακολουθήσαμε μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσουμε τὸν λόγον ποὺ εὐν ἀνάγκαιε νὰ τὸ κάνη αὐτό. Τέλος ὁ Ἀρθούρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀρκετῆς ὄραος δὲν εἶχε περὶ λέξι, τὸν ρώτησε:

— Τὶ κάνατε αὐτοῦ, κ. Καθηγητὰ;

— Σφαγίω τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφίου, φίλε μου.

— Μὲ τί; Τὶ εἶνε αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιοῦτε;

Ὁ Βῆν Ἐλισγιγ ἔβγαλε μ' εὐλάβεια τὸ καπέλλο του καὶ ἀπάντησε:

— Εἶνε ὁ ἅγιος ἄρτος! Ἐπρομηθεύθηκα ἕνα μικρὸ κομμάτι γι' αὐτὴ τὴν ἐργασίαν. Χάρης σ' αὐτὸν ἡ νεκρὰ θὰ δυσκολευθεὶ ἀπόψε νὰ μπει στὸ νεκροτάφειον.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ μᾶς ἄφισε θωβούς. Ἐκάμινε χρῆσιν ἁγίου ἄρτου; Ἄρα δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀστεροειτοῦς. Ὅσα μᾶς εἶπε ἦσαν ἀλήθεια. Βρισκόμαστε πρὸ ἐνός τρομακτικῶς μυστηρίου, πρωτοφανοῦς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐναγυρίσαμε ἀμίλητοι καὶ συκινημένοι στὴ θέσι μᾶς. Κρυφθήκαμε πάλιν καλὰ καὶ ἐπεριμέναμ. Μερικὰ λεπτὰ ἐπέρασαν. Ἐξαφνα ὁ Βῆν Ἐλισγιγ ἀπλωσε τὰ χεῖρα του σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς ἀναγκάσει νὰ μὴ βγάλουμε λέξι καὶ ψιθύρουμε:

— Σσσστ!

Ἐπροσέξαμε τότε καὶ εἶδαμε πρὸς τὸ δάθος τοῦ νεκροταφείου μιὰ λευκὴ σκιά νὰ προχωρεῖ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἦταν ἄνθρωπος λευκοφορεμένος. Πρὶν ἀνατριχίλας διέτρεξαν τὰ σώματά μᾶς. Ἐνας φόβος μᾶς κατέλαβε. Τὶ ἦταν αὐτὸς ποὺ πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος μᾶς; Ὁ Κουίνου Μόρρις ψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του.

— Χίλιοι διάβολοι! Ἰθὴ σηκώθη!

Ὁ Βῆν Ἐλισγιγ ἔμωσ ἀπλωσε τὸ χεῖρι του καὶ τὸν συνεκράτησε ἐνῶ μὲ τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη τοῦ ἐπέδρασε σιωπῆ.

Ἐκάμινε ὑπομονή. Ἄκουσα τὸν Ἀρθούρο πλάνι μου νὰ ἀναπνέη μὲ δυσκολία σὰν νὰ τὸν εἶχε καταλάβει δύσπνοια.

Ἡ λευκὴ σκιά προχωροῦσε ἀνύρρυθα, σὰν νὰ μὴ πιετοσε τὴ γῆ.

Ἐβρασε περὶ σιμὰ καὶ τότε τὴ διακρίναμε καλὰ. Ἦταν μιὰ νέα λευκοφορεμένη. Μιὰ νέα ντυμένη ὅπως ἀκριβῶς στολλίζου τοῦ νεκροῦ. Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κρατοῦσε ἕνα βρέφος. Εἶχε σκυμῆνὸ τὸ κεφάλι τῆς πρὸς αὐτὸ καὶ δὲν κατορθώσαμε νὰ διακρίνομε τὴ μορφὴ τῆς.

Ποῖα ἦταν; Ἡ Λουκία; Εἶχε μὲ ἀμφιβολίαι καὶ περιμέναμ.

Ἐξαφνα τὸ βρέφος ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄφησε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ κλαυθῆρισμα, σὰν νὰ πονοῦσε.

Ἡ καρδιὰς μᾶς εἶχαν σκαματῆσει!

Τέλος ἡ νέα σῆκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ διακρίναμε τὸ πρόσωπό τῆς. Ναι, εἶδαμε τὸ πρόσωπό τῆς καὶ ἡ περὶ παγερὰ φρίκη μᾶς κατέλαβε.

Ἦταν ἡ Λουκία!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

καὶ πᾶσα ἐν γένει τραπεζιτικὴ ἐργασία, ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὄρους

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν ἔτος ἰδρύσεως 1839

ΤΑΧΥΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Γερμανικὰ βαφαὶ ARTI Ὑφασμάτων E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς ἄλλα τὰ καταστήματα Ἀντιπρόσωπος Νήσου Λέσβου μὲ περκακατῆχην ΔΗΜ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ Κεντρικὴ Ἀγορὰ — Πηγαδάκι

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΜΑΙΕΥΤΙΚῆ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚῆ

ΕΥΣΤΡ. ΣΑΛΕΤΕΛΗ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝῆ (Λεωφόρος Καβέτσου)

Κάθε ἐπίτοκος εὐρίσκει ἀσφάλειαν κατὰ τὸν τοκετὸν, ἀσπῆσιαν καὶ καθαριότητα τελείαν καὶ ὑπηρεσίαν εἰδικῶς ἐκπαιδευθεῖσαν. Θεραπεία ἔδων τῶν Γυναικολογικῶν νοσημάτων καὶ τῆς στειρώσεως. Θάλαμοι Α' καὶ Β' θέσεως.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κάμετε μιὰν δοκιμὴν τοῦ ἐξαιρετικῶς ἀντισηπτικοῦ ἀφροῦ τῆς Κολυνὸς ὅστις χάρις εἰς τὴν μοναδικὴν μεθόδον τῆς ἐξῆρας ψήκτρας συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πλέον θαυμασίων ἀποτελεσμάτων. Ἀποδίδει ταχέως εἰς τὰ δόντια τὴν θαυμασίαν φυσικὴν τῶν λευκότητα.

Ἐξυγιαίνει τὸ στόμα καὶ τὰ οὖλα.

Ἄν ὑπάρχει τώρα πλέον δικαιολογία διὰ νὰ ἔχη τις ἀκόμη δόντια κίτρινα, ἐκχρωματισμένα, χαλασμένα. Πράγματι ἡ ἐπίσταμη ἀνεκάλεσε τὸ μέσον νὰ περιορίσῃ κατὰ 95% τὴν αἰτία ἔδων τῶν παθήσεων τῶν ὀδόντων καὶ τῶν οὐλῶν, τὰ ἑκατομῆρια τῶν μικροβίων ἅπανα ληθαίνονται τὸ στόμα εἰς ἐκάστην εἰσπνοὴν. Εἶναι ἡ μέθοδος Κολυνὸς ἐπὶ ἐξῆρας ψήκτρας. Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια σας θὰ γίνον λευκότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις. Ἡ Κολυνὸς εἶναι μοναδική.

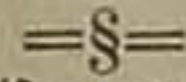
Παρακαταθήκη ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ παρὰ τῷ Φαρμακείῳ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ — Λέσβον

ΤΑΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΣΑΣ ΣΤΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ

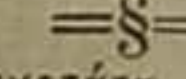
ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΛΕΣΒΙΑΚΟΝ," ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ Πλουτίσατε τὴ βιβλιοθήκη σας μὲ τὰ νεοεκδοθέντα βιβλία: «Ἡ Ντόρις παντρεύεται 19 ἐτῶν» Λιθιμητικὸ ρομάντζο τῆς προσηφίμου Ἀγγλίδος συγγραφέως ΟΥΓΚΕΡΦΟΡΝΤ Χρυσόδετον «Ὀλόψυχα στὸν Ἐρωτὰ τους» Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ συγγραφέως ΛΟΥΟΥ-ΓΚ Χρυσόδετον «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν Ἰσπανὸν» Κοινωνικὸ ρομάντζο τοῦ Γάλλου συγγραφέως ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ Εἰς τοιογραφημένον Χρυσόδετον «Οἱ Κουκουβάγιες τῶν κόκκινων βράχων» Τῆς DELLY τῆς ὁποίας τὰ ἔργα καταπλημμύρωσαν τὸν κόσμον Χρυσόδετον Οἱ ἐχθροὶ τῆς γυναικὸς Τοῦ ΜΗΛΑΣΚΟ ΙΜΑΝΙΕΘ τοῦ κορυφαίου Ἰσπανοῦ μυθιστοριογράφου Χρυσόδετον Τὸ Δεκαήμερον τοῦ Βοκκαλίου Σὲ φιλολογικὴ μετάφραση ἀπὸ ΓΕΡ. ΣΠΙΤΑΛΑ, ἑκλογὴ ἀπ' εἰς περὶφημας ὁσῶν ἱστορίας τοῦ διασημοῦ ἀρχαίου Ἰταλοῦ εὐθυμογράφου. Ἐκδόσις «Χαραυγῆς» Χρυσόδετον Μιὰ Ἐρωτευμένη τῆς Δανίδος συγγραφέως ΚΑΡΕΝ Μ ΠΡΑΜΕΣΟΝ Ἐκδόσις «Χαραυγῆς» Χρυσόδετον Ἐνα αἰσθηματικὸ κορίτσι τῆς ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΕΛΛΙ συγγραφέως τοῦ «Βαραββᾶ» Ἐκδόσις «Χαραυγῆς» Χρυσόδετον Ἱστορίαις τῆς Πεσκάρας ἀπὸ αἰ τελευταῖα ἔργα τοῦ διασημοῦ Γκαμπριέλα Νε' Ἀνούτσιο

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ καλλιστεία χρωκοποῦν πιά δριστικῶς. Παρ' ὅτις τῆς προσπάθειας δὲν κατορθώθη νὰ ἐκλεγῶν βασιλισσὴ καλλονή; στίς ἐπαρχίαις οἱ ὅποιοι, φρονιμῶν πιά ἔλας. Μονάχα ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ὁ Πειραιεὺς ἐπιπέλαξαν ἐφέτος τὴν ἀνεργίαν αὐτῶν. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀθηναϊκῆς συνοικίαις φρονιμῶν ἀπομονάχα ἡ Κοκκινιά ἐξέλασε βασιλισσὰ καλλονῆς. Ποῦ οἱ περασμένους δόξαι, πῶ καὶ συνοικία καὶ στενοσόκακο ἐχειροτονῶσε βασιλισσῆς, χωρὶς νὰ τῆς χειροτονῶν ἕπως καὶ θὰ ἐπρεπε καὶ οἱ πατεράδες τῶν. Ἐφέτος οὐτε τὰ Πυθαγόρεια, οὐτε τὸ Βατραχονήσι, οὐτε καὶ ἡ... Ἀκαδημία Πλάτωνος ἕπως μετονομάσθη ἡ Ἀθηναϊκῆ συνοικία πῶ ἀκούει εἰς τὸ ἐνδοξον ὄνομα... Χ—ξ—λῆθορ ἀνεκίρῳσαν βασιλισσῆς καλλονῆς. Ἐρημοὶ πιά ἀπεμένουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

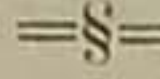

Ἡ ἐφημερίδες τῆς Μόσχας ἀναδημοσιεύουν ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρακτικά τοῦ Σοβιέτ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Ἐργοστασίου τῆς Μόσχας τὴν ἐξῆς ἀμίμητην ἀπόφαση. «Χρησιμοποιεῖται ἀδεία δεκαπέντε ἡμερῶν στὸ σύντροφο Ἀγκουρκίν διὰ νὰ ἀνιρῳοῖσι ἀπὸ τὴν... ἐρωτικῆν προσβολῆν πῶ ἐπαθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐξ αἰτίας μιᾶς συντρόφισσας συναδέλφου του. Ὁ ἐρωτῆς αὐτὸς τοῦ παρέλασε τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐργατικὴν τὴν ἐκάνθησεν, ἐνθὲν πρὶν νὰ ἐρωτευθῆι ἦτο τέλειος εἰς τὴν ἐργατικὴν καὶ κομμουνιστικὴν ἀπόδοσιν.» Ἐτοὶ τὸ Σοβιέτ ὕστερα ἀπὸ μιᾶς μεγάλης συζητήσεως κατέληξε νὰ θεωρήσῃ τὸν ἐρωτῆα ὡς ἀνώστα καὶ νὰ δώσῃ στὸν ἐρωτοχτυπημένον δεκαπέντε ἡμερῶν ἀναρρωτικὴν ἀδείαν γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ὄρατα μολοσεικῆ πῶ τοῦ ἀναψῆ καυμοῦ.

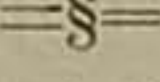

Μία περιεργωτάτη ὑπόθεσις παρεσιάσθη στὴ Νότιο Καρλίνα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, πῶ δὲν ζεῦρον εἰς χαρακτηρισμὸν νὰ τῆς δώσουν αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου. Δύο νεαρὸι πῶ εἶχαν καταθέσει ὁ ἓνας 80 χιλ. δολλάρια καὶ ὁ ἄλλος 54 χιλ. δολλάρια σὲ μιᾶ Τράπεζα πῶ τὴν προηγούμενῃ ἡμέρᾳ εἶχε κηρύξει στάση πληρωμῶν, ἐπῆραν στὴν Τράπεζα πρῶτ'—πρῶτ' σκεπτικῆ καὶ μετὰ πιστόλια στὸ χέρι ὑποχρεώσανε τὸν Ταμίαν νὰ τοῦς μετρήσῃ τὰ ποσὰ ἀκριβῶς πῶ εἶχαν καταθέσει. Ἀματὰ πῆραν τὰ ἐκρῳψαν σὲ ἀσφαλῆς μέρος καὶ ὕστερα παρεδόθησαν στὴν ἀστυνομίαν λέγοντας οὐδὲν ἐπῆραν παρὰ τὰ δικά τους χρήματα. Αἱ ἀρχαὶ δὲν ζεῦρον εἰς νὰ κάμουν σ' αὐτῆν τὴν περίπτωσιν, ἢ δὲ Τράπεζα δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπεβάλλῃ μῆνυσιν ἐναν-

τῶν τῶν.

Ἄν οὐδυστοῦν τὰ πολεμικὰ χρέη ἢ Ἀμερικῆ θὰ χάσει δύο δεσκατομμύρια δολλάρια δηλ. πένω ἀπὸ ἕνα τρισεκατομμύριον δραχμῆς!

Τοῦ λοιποῦ, αἱ σύζυγοι πῶ θὰ ἀποδεικνύεται κατὰ τὰς: «περὶ διαζυγίου δίκαις, οὐ εἶνε ὑπεκτιμῆς τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου βίωσι, θὰ ἀφελῶν νὰ πληρῶνουν ἀποζημιῶσιν καὶ ἐξοδα διατροφῆς εἰς τοῦς τέμεις ἀνδρας τῆς.

Ἡ θεάρετος αὐτὴ διάταξις δὲν ὑφίσταται ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ νέου περὶ διαζυγίου νόμου πῶ ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἰσπανικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Πράγματι τὸ νόμοσχέδιον πῶ συνέταξεν ἡ Δημοκρατικὴ κυβέρνησις εἶνε ἴσως τὸ πρῶτον πῶ ἐπιτυχάνει τὴν ἀπόλυτον ἰσότητα ἔχει μόνον τῶν δικαιωμάτων ἀλλὰ καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν δύο φύλων εἰς τὰ ζητήματα

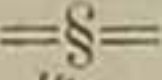
Η ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΛΑΔΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ Β' ΤΡΙΜΗΝΟΝ ΤΟΥ 1932 ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ ΥΨΩΣΙΣ ΤΙΜΩΝ

Εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν «ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΝ» δημοσιεύεται ἡ κατωτέρω ἐνδιαφερόμενα διατεθειτὴ ἐπὶ τοῦ ἀγοραστικοῦ ζητήματος τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐξαρτήσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν γενικωτέρων οικονομικῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διατελοῦν αἱ ἀγοραὶ ἐμπορίου καὶ καταναλώσεως.

Τὶ θὰ μᾶς ἐμφανίσῃ τὸ 1932 Μίαν ἐπιδεινώσασιν τῆς ὑπερφορέας κρίσεως ἐκ τῆς ὁποίας ὑποφέρει ἡ ἀνθρωπότης, ἢ μίαν ὕψασιν, ἴσως δὲ καὶ τὴν ὑπερπείσασιν; Εἰς τὸ σημειον εὐρισκόμεθα εἶνε δύσκολο νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασις. Εἰς ὅλα τὰ πεδία, πολιτικά, οικονομικά καὶ χρηματιστικά, ἐπικρατεῖ μιᾶ ἀφάνταστος ἀνωμαλία, μιᾶ πραγματικῆς ἀδιέξοδος. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τεθῇ τάξις, καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης θὰ προκύψῃ ἡ λύσις. Ὅπως δὲ ποτε αἱ λαοὶ θὰ ὑποχρεωθῶσιν νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὸν ἀνευ ἐλέους οικονομικὸν πόλεμον. Ἐάν θελήσωμεν νὰ σταματήσωμεν τὴν ἀνεργίαν ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων, τὴν χρηματιστικὴν καταστροφὴν, τὴν κρίσιν τὴν συναλλαγματοῦ, εἰμεθα πρωτίστως ὑποχρεωμένοι νὰ συνάψωμεν οικονομικὴν εἰρήνην, ἀκριβῶς ὅπως εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σταματήσωμεν τὰς ἐξθροσφραξίας μετὰ ἕνα αἰματηρότατον διὰ τῶν ἔθλων ἀγῶνα. Οἱ λαοὶ θὰ ἀναγκασθῶσιν ταχέως νὰ ἐγκαταλείψωσιν

τοῦ γάμου.

Πολλοὶ φαντάζονται ἀκόμη οὐκ ἢ Κωνσταντινούπολις διατηρεῖ ἀκόμη τὰ παλαιὰ τῆς τοπωνυμικὰ γνωρίσματα. Τὰ ὀνόματα τὰ ἑλληνικώτατα πῶ εἶχαν οἱ ὄροι, τὰ προάστεια, οἱ συνοικίαις. Ἐν τούτοις ὅλα τὰ ἠλλάξαν οἱ Τούρκοι.

Σήμερον τὸ πέραν πνίγεται σιγᾶ σιγᾶ ἀπ' τὴν ἠλιθία ὀνομασία Μπερογλου (οὐδὲ τοῦ μπεῖ) καὶ ἡ μεγάλη δόξαι τοῦ ὀνομάζεται πιά Ἰστανικὰ Τζαντισσὶ (Λεωφόρος Ἀνεξαρτησίας). Τὰ ἑλληνικώτατα Ταταβλα εἶνε Κουρτουλοῦς (Σωτηρία). Ὁ ἱστορικὸς Ἅγιος Στέφανος λέγεται Γεωργίου (πράσινο χωριὸ) χωρὶς νὰ ἔχη κανένα τέτοιον ἰδιαιτέρο χαρακτηριστικόν, τὸ Μικροχώρη δὲ πῶ καὶ οἱ Τούρκοι τὸ μισόλεγον Ἑλληνικὰ ἀποκαλόντες τὸ Μακρικόσι δαφνίστικον Μπακίρκοσι (χάλκινο χωριὸ) χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένα μετὰλετο τοῦλάχιστον κοντὶ τοῦ πῶ νὰ δικαιολογῇ κάπως τὴν μετονομασίαν του. Ὅσα δὲ ἠλλάξαν δλότεια ἔχουν πᾶθι τέτοια παραφθορὰ πῶ κατηντήσαν ἀγνώριστα. Τὰ ὀνόματα λέγονται Ταράμπια, ἢ Σιένη γίνηκε Ἰστινιέ, τὸ δὲ Φανάριον Φανέρ. Μόνον ἢ Ἅγια Σοφία ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται Ἅγια Σοφία Τζαμισσὶ.

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΣ ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΕΤΑΙ...

Η ΠΕΙΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΝ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΔΙΑΡΠΑΓΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΚΑΚΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Καθημερινῶς ἀγγέλλονται ἀπὸ τὰς βορείους ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος κάθεδοι ἀπλητισμένον χωρικῶν καὶ διαρπαγαὶ ἀρτοποιείων, αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Στὴ Δράμα, ἡ διαρπαγὴ πότε τοῦ ἐνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου φουρνάδικου ἔχει καταντήσῃ πιά καθημερινὴ ὑπόθεσις. Πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα φουρνάδικο συνοικιακὸ εἰσέβαλεν ὁμᾶς πεινασμένων γυναικῶν καὶ διήρπασε τὸ περιεχόμενον του. Στὰς 16 τρέχοντος ἄλλη ὁμᾶς ἀνέργων ἔστησε καρτέρι πρὸ τῆς Νομαρχίας καὶ... εἰσέπραττε διὸ δια ἀπὸ τοῦς διερχομένους εὐπόρους πολίτας. Τρεῖς διηγήροι οἱ ὁποῖοι ἐνέπεσαν στὸ καρτέρι τῆς ὁμᾶδος ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀγοράσωσιν 40 ψωμιά οἷα νὰ ἀφεθῶσιν... ἐλευθέρου.

Κατ' ἄλλο τηλεγράφημα στὰ σχολεῖα τῆς Δράμας ἐσημειώθησαν λυποθυμίαι μαθητῶν λόγω τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ἀπ' τὴν πείνα.

Στὴ Λάρισα περὶ τοῦς 100 ἀνεργοὶ συγκεντρωθέντες στὴ πλατεῖα τῆς πόλεως ἐπέδραμον ἐναντίον τοῦ πλημειστέρου ἀρτοποιεῖου καὶ ἀπήγαγον περὶ τοῦς 20 ἄρτους. Καταδιωχθέντες ἀπὸ δύναμιν χωροφυλάκων ἐγκατέλειψαν τοῦς ἀπαχθέντας ἄρτους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Στὰ Τρίκκαλα ἐξ ἄλλου ἐσημειώθη μεγάλη συγκέντρωσις πεινασμένων χωρικῶν εἰς τὸν πρὸ τῆς Νομαρχίας χῶρον. Δύναμις ἀστυνομικῆ ἐπιχειρήσεως νὰ τοῦς διαλύσει συνεπλάκη μαζί του. Τρεῖς γυναῖκες μετέχουσαι εἰς τὴν δικόλωσιν ἐτραυματίσθησαν.

Στὸν Ἄλμυρὸ τοῦ Βόλου ὁμᾶς ἀνέργων εἰσήλασε μέσκα σῆνα μαγειρεῖο καὶ ἀφῶ κατεβρόχθισε τὰ εὐρεθέντα φαγητὰ διελύθη καὶ οἱ ἀποτελεῦντες αὐτὴν ἐξηφανίσθησαν δίχως νὰ πληρῶσουν τὸν λογαριασμὸν στὸν σπαρρακτικῶς διαμαρτυρούμενον μάγειρον.

Ἐπὶ περὶ τῆς ὁμᾶδος ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀγοράσωσιν 40 ψωμιά οἷα νὰ ἀφεθῶσιν... ἐλευθέρου.

Στὴν Αἰκατερίνη, κατὰ σχετικὰς ἐκείθεν πληροφορίας, ἐσημειώθησαν μέχρι τοῦδε πολλοὶ θάνατοι ἀπὸ πείνα καὶ ψυχῶς.

Οἱ χωρικοὶ τῆς περιφερείας στερούμενοι ψωμοῦ τρέφονται κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ κρέας, σφάζοντες τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβριά τους.

Τὸ εἶδος περὶ τοῦ ὁποῦ ἀσχολούμεθα, τὰ ἔλαια, ὑποφέρει ἐκ τῆς οικονομικῆς ἐκείνης ἀντιλήψεως ἣτις ὄβει πρὸς τὸν ἀπεριόριστον προστατευτισμὸν καὶ ὑποφέρει ὡς αἰτίας ἐκ τῆς πολιτικῆς τῶν Κυβερνήσεων τῶν διαφόρων παρχωρικῶν χωρῶν, ἣτις τείνει ὅπως συγκρατήσῃ τὰς τιμὰς εἰς ὕψηλὰ ἐπίπεδα καὶ ὅπως ἐξαναγκάσει τοῦς κατοίκους τῶν χωρῶν τούτων εἰς τὸ νὰ καταπαύσασιν δλόκληρον τὴν παραγωγὴν τῶν ἐλαϊολάδων. Διὰ διαφόρων μέσων, τελωνειακῶν δασμῶν, ἀπαγορεύσεως εἰσα-

τὸ διεθνῆς ἐμπορίου, αἱ συνλληγαὶ δὲν δεξίζονται διελθῶς, τὴ μεταφορικῶς μέτῃ, τὰτε ἐπιγίαι καὶ θαλάσσιαι παρεκλύονται καὶ μετακτιπῶντες ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἔτερον φθάσωμεν εἰς τὸ γενικὸν στικμῆμα, πάτης ἐκδηλώσεως ἀνθρωπίνης δράσεως. Δ' ὅλους αὐτοῦς τοῦς λόγους, παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν ἀγορῶν μεγάλα διασφρακτικὰ, διασφρακτικὰ αἰτίαι: δὲ δικαιολογουμένη εἰμὴ μόνον ἐκ τῆς Κρητικῆς ἐπεμβάσεως. Ἀπὸ τὰς ἀρχαὶς τὴν τρεχούσης ἐλαιο-

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΠΝΟΥ

„ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ,,

ἔθεσαν εἰς τὴν κατανάλωσιν τὰ νέα σιγαρέττα τῆς πολυτελείας

“ΑΝΘΟΣ ΞΗΡΟΜΕΡΟΥ,,

“ΑΝΘΟΣ ΞΗΡΟΜΕΡΟΥ,,	κυτίον	ΠΛΑΚΕ	12	1)2	γραμμ.	χονδρὰ	λιανικῶς	Δραχ.	5.60
”	”	”	12	1)2	”	φιλά	”	”	6.—

“ΑΛΦΑ,,

“ΑΛΦΑ,,	κυτίον	ΠΛΑΚΕ	12	1)2	γραμμ.	χονδρὰ	λιανικῶς	Δραχμ.	5.60
”	”	”	12	1)2	”	φιλά	”	”	6.—

Παρασκευαζόμενα ἀπὸ καπνὰ Ἀγρινίου—Ξηρομέρου εἰς τὰ ἰδιόκτητα ἐργοστάσιά τῆς Ἀθηνῶν—Θεσσαλονίκης μετὰ τὰ τελειότερα μηχανήματα τῆς τελευταίας βιομηχανικῆς προόδου καὶ μετὰ σιγαρόχαρτον ἀνευ νίτρου, ἀποτελοῦν καύχημα διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καπνοβιομηχανίαν.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Περίπτερα καὶ Καπνοπωλεῖα.

